

Copyright: FCPE

Fotografia de coberta: Perico Domínguez

Impressió i maquetació: Begraphic

Queda rigorosament prohibida qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

*El teu relat
en blanc-i-blau
2017*

**FEDERACIÓ CATALANA
DE PENYES
DEL RCD ESPANYOL
DE BARCELONA**

Lletres en blanc-i-blau

Benvolguts penyistes pericos,

És un orgull adreçar-me a tots vosaltres a través d'aquesta nova edició de la iniciativa de la Federació Catalana de Penyes de l'Espanyol, que ens regala tants bons relats pericos, tantes lletres en blanc-i-blau. El nostre sentiment és fet d'una història més que centenària. Tots n'estem molt orgullosos i sabem que és la millor base per a un futur esperançador, que volem construir entre tots. Aquesta trajectòria ens ha permès com a entitat col·leccionar desenes de moments memorables. Molts d'ells els podem llegir en aquest llibre descrits i relatats, amb més o menys ficció, per persones que s'estimen el nostre club, pericos de cor que són l'autèntica ànima del nostre sentiment i un tresor d'incalculable valor pel que fa a anècdotes, vivències, i, és clar, somnis per conquerir.

Moltes gràcies a la FCPE per mantenir aquesta bona pensada i per la seva feina en pro del nostre club i moltes felicitats a tots els participants que, de ben segur, faran passar bones estones a tots els lectors.

Salutacions cordials i visca l'Espanyol!

CHEN YANSHENG

PRESIDENT DEL RCD ESPANYOL DE BARCELONA

Passió blanc-i-blava

Quan dues passions es canalitzen en una sola esdevé quelcom ordit des del sentiment. Aquest cas n'és un gran exemple, molts pericos i periques han volgut traslladar la seva passió blanc-i-blava al paper, escrivint i participant en una nova edició del concurs literari organitzat per la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol. Aquesta és una gran oportunitat, per molts, per practicar la passió d'escriure i fer-ho, a més, en clau blanc-i-blava. Cal dir, que un cop més, tots els participants ho han fet de forma excel·lent, mostrant un gran nivell literari, com queda palès en tots els relats que podreu gaudir en aquest recull, en les diferents categories del concurs. Poder explicar i transmetre la força d'un sentiment a través de la força de les lletres, les paraules i els relats ens fa cada dia més grans. La nostra aposta per unir esport i cultura és una gran oportunitat per fer arribar, encara més, el RCD Espanyol a la societat en diferents registres. Cal aprofitar-ho per teixir una base social cada vegada més àmplia, ajudant a fer créixer les penyes i sobretot fer créixer socialment al RCD Espanyol.

Vull agrair i felicitar a totes aquelles persones que han dedicat el seu temps a fer possible aquest atractiu projecte: els participants, el jurat i els lectors, que finalment podran gaudir de tots els relats presentats al concurs en aquest recull, que n'és el millor testimoni.

En ell trobareu històries que neixen de vivències pròpies i familiars o de la gran imaginació dels nostres socis, creant atmosferes i situacions que ens transportaran a instants de la trajectòria del nostre equip en la pell de personatges impregnats dels nostres colors.

Que per molts anys puguem donar veu al talent literari perico, alhora que fem créixer les ganes d'escriure i participar en totes aquelles activitats, registres i formes que ens sigui possible, sempre amb un mateix denominador comú: el RCD Espanyol de Barcelona.

Visca les Penyes i Visca l'Espanyol!

ARACELI PÉREZ

PRESIDENTA FEDERACIÓ CATALANA DE PENYES DEL RCD ESPANYOL

Estimat lector i perico,

El llibre que tens a les mans és el fruit de la feina i de l'esforç de molts espanyolistes. Molts periquitos i periquites que quan la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol va enunciar la iniciativa, van començar a fer volar la imaginació, es van arremangar les mànigues i van començar a escriure en clau blanc-i-blava.

Amb aquesta quarta edició del Concurs Literari "El teu relat en blanc-i-blau", des de la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol hem volgut tornar a fomentar, mitjançant la redacció d'històries, contes i vivències blanc-i-blaves, els valors de la lectura i de l'escriptura, de la cultura més potent i significativa: la transmesa en els llibres. A més, enguany, amb la novetat inclosa dels micropoemes. Hem volgut que sigui el vertader espanyolisme, el de l'afició, el de tots els periquitos del carrer, qui digui la seva i deixi empremta en la història del RCD Espanyol amb el quart llibre d'aquest certamen, una iniciativa que ha reunit enguany diverses desenes de periquitos i periquites. A tots els qui heu volgut formar part d'aquest bonic projecte, que de mica en mica estem segurs que anirà esdevenint una activitat tradicional, moltíssimes gràcies.

D'altra banda, també volem tenir les més sinceres paraules d'agraïment per a tots els membres del jurat que han prestat temps i dedicació a llegir, rellegir, valorar i corregir tots els textos rebuts. A l'Edu de Batlle, periodista perico; a en Xavier Salvatella, director de comunicació del RCD Espanyol; i a en Daniel Bosch i a en Daniel Pérez, secretari i vocal de la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol respectivament. A tots, moltes gràcies per la vostra inestimable labor sempre en favor del RCD Espanyol.

Només ens queda desitjar-vos que gaudiu plenament amb la lectura de tots aquests textos que vosaltres mateixos heu escrit. Són les vostres lletres, és el vostre llibre, és el vostre Espanyol.

JUNTA

FEDERACIÓ CATALANA DE PENYES DEL RCD ESPANYOL

Concurs de Poemes breus

Guanyador

@jaupema

(1)Espanyol, si veus dificultat, No et preocupis, Saps que van derrotar el drac, Amb escut i llança. #FCPEStJordi17

(2) Esforça't i avança Car el premi és per als murrís, Amb paciència i constància, Arribaràs del futbol a la honrança. #FCPEStJordi17

Participants

@alba_rcde

@fcp_espanyol Si em dons una rosa perico, un libre jo et dedico #FCPEStJordi17

@alba_rcde

@fcp_espanyol per sant jordi a mes de rosa vermella llibre perico pera ell i per a ella #FCPEStJordi17

@alba_rcde

@fcp_espanyol per sant jordi i perque vols rosa, llibre i espanyol #FCPEStJordi17

@albertfc21

Regalar llibres i roses, anar a l'estadi amb els teus, la tradició ens fa hereus, que compartint i estimant, creixes. #FCPEStJordi17

@albertfc21

Recordant aquell 15/4/1951, un 6-0 etzibàrem al nostre rival, St. Jordi és un reflex per tu, sobreviure, el millor regal. #FCPEStJordi17

@albertfc21

La primavera a punt d'arribar, Sant Jordi ens espia,
l'equip dona símptomes per somiar, bones vibracions, sana
harmonia. #FCPEStJordi17

@albertfc21

La primavera brolla energia, Que les roses blanc-i-blaves,
Retornin al poble l'alegria, I a l'estadi voleïn les bufandes.
#FCPEStJordi17

@I_Delgado_

Eres fuerte Eres valiente Eres independiente Tomas tus
propias decisiones No eres más que nadie, pero tampoco me-
nos Eres RCDE #FCPEStJordi17

@lomontsec

El número vint-i-tres Uneix 2 llegendes catalanes St. Jor-
di el cavaller Tamudo nostre guerrer #FCPEStJordi17

@lomontsec

Sigui quin sigui el resultat Sempre fidel al teu costat St.
Jordi va matar el drac I nosaltres 3 punts al sac #FCPESt-
Jordi17

@lomontsec

Lo drac de les Corts ens amenaça Però nosaltres afilem
la nostra llança Mai caminaràs sol Jo t'estimo Espanyol
#FCPEStJordi17

@lomontsec

El drac del pessimisme Volia destruir el nostre espanyolis-
me Però un cavaller de Santa Perpètua Va tallar-li cap i cua
#FCPEStJordi17

@jaupema

St. Jordi, heroi català, De l'enemic ens deslliurà. Sigui de

l'Espanyol la fortalesa Tan gran com la seva. #FCPEStJordi17

@PericosMontmelo

Sant Jordi, a Montmeló, es viu amb fervor, tal com sentim l'Espanyol, que defensem sempre amb valor i honor. #FCPEStJordi17

@rmassoforns

Visca el RCD Espanyol, el drac, la rosa, el llibre, Sant Jordi i la llum del sol. #FCPEStJordi17

@thalys1900

L'Espanyol dl drac es defengué, amb coratge i valentia lluità, ls colors d Roger de Llúria lluirà, l'escut amb honor portarà #FCPEStJordi17

Concurs de relats

Categoria Infantil

Fins a 10 anys

Guanyador

Històries del RCDE per tot el món

MARTÍN PARRA GARCÍA

Hi havia una vegada, fa molt i molt de temps, un grup d'amics del RCDE van pensar que volien donar la volta al món, practicant tot un munt d'esports, com que eren uns nois i noies que estaven en bona forma i s'atrevien a practicar qualsevol mena d'esport en grup.

Els nois i noies eren de Montmeló, es van assabentar que hi havia un torneig de voley mixt a Paris, la capital de França, i es van apuntar.

Van tenir que anar a l'aeroport del Prat per agafar un vol per anar a Paris. Quan van aterrar a Paris van anar a un hotel al costat del pavelló on es feia el torneig.

Un dia abans una noia del grup es va assabentar de que jugarien el primer partit contra el MONACO. El partit va ser molt fàcil, i el van guanyar en dos sets el primer per 14 a 25 i el segon 19 a 25. Van estar molt contents.

El segon partit el van jugar contra l'equip de casa PSG. El van guanyar però van tenir que jugar tres sets. Primer van guanyar 22 a 25, el segon van perdre per 25 a 23 i el tercer el van guanyar 21 a 25.

La final la jugarien dos dies després contra el MADRID, per això el nois i les noies tindrien un parell de dies per a visitar la ciutat.

Els van deixar un minibus i un noi que sabia parlar en els dos idiomes els va ensenyar els monuments de Paris, van anar a veure la catedral de Notre-Dame i els van agradar les gàrgoles, i van decidir anar per la nit per a veure la Torre Eiffel, per a poder veure-les llums.

Al dia següent pel matí van anar a veure el museu del Louvre, i després per la tarda van anar a entrenar per a preparar-se per el partit que tindrien que jugar demà contra el

MADRID.

Començarà el partit de voley el RCDE VS MADRID. Al primer set anava guanyant el REAL MADRID 20 a 15 i els nois i les noies van fer un gran esforç per a remuntar però era massa tard perquè el MADRID havia guanyat el primer set.

El segon va ser més complicat perquè no paraven de empatar fins que, el MADRID, va fer jugar un jugador molt alt i molt fort, però lent i es van posar 23 a 15 llavors el RCDE va treure un jugador baixet, que no era fort però era molt ràpid, saltava tan alt que semblava un periquito volant i sabia jugar molt bé i, de cop, el marcador RCDE va pujar fins que van guanyar el segon set 23 a 25. Van anomenar aquesta tàctica el Súper Periquito.

El tercer set no parava de saltar i puntuar i van arribar a guanyar 10 a 25. El MADRID va dir que no van poder fer res per a parar al Súper Periquito del RCDE.

Els nois i les noies de l'equip RCDE havien guanyat el primer torneig de l'equip, ara tindrien que pensar quin esport volien començar a practicar, per a poder continuar amb la seva idea de recórrer tot el mon practicant esports amb la bandera blanc-i-blava del seu equip , el RCDE.

CONTINUARÀ...

P.D. Quin esport creieu que faran?

El mitjó assassí

GENÍS DE TERA PUJOL

Això de ser policia és molt dur. Has de treballar moltes hores i sempre hi ha urgències.

Dissabte passat estava a Cornellà-el Prat veient l'Espanyol contra el València, quan vaig rebre una trucada urgent de la Comissaria.

Hi havia una assassinat i jo com a inspector l'havia de resoldre. Quina ràbia, vaig pensar. Anàvem guanyant 2 a 0 i el partit era molt interessant.

Vaig sortir corrents cap al lloc dels fets. Prop d'un Estadi de Futbol de Barcelona hi havia hagut un assassinat que tenia que investigar.

Es tractava d'un incident greu en un autocar. Vaig quedar parat perquè era l'autocar de l'altre equip de la ciutat. Bé, ja sabeu de qui es tracte.

Vaig entrar a l'autocar, estava molt desordenat. El subinspector em va dir que anés cap al fons del vehicle on estava el cadàver de la víctima. En arribar vaig veure un pobre ratolí estirat i mort a la darrera fila de l'autocar

Feia molta pena. Es veia que havia patit molt.

Començava la meva complicada feina. Qui havia assassinat aquell pobre ratolí?

Vaig inspeccionar a fons tot l'autocar. Vaig interrogar tots els jugadors de "l'altre equip", fins i tot el pobre conductor de l'autocar, que era del Betis.

No va ser fins passades dues hores que vaig esbrinar què havia passat.

Sota el seient de l'autocar vaig trobar un mitjó que feia molta pudor. Sens dubte aquella havia estat l'arma assassina. El pobre ratolí no havia suportat aquella pudor a peus.

Cas result.

Ah !!! que voleu saber de qui era el mitjó assassí?
Doncs us haureu d'esperar a la propera edició del concurs de relats de l'Espanyol.

Categoria Juvenil

D'11 a 16 anys

Guanyador

Tu t'ho perds

JORDI PINEDA

Sovint escoltem sobre el futbol que és un esport on vint-i-dos brètols amb pantaló curt corren darrere d'una pilota per intentar introduir-la entre els tres pals de l'equip contrari mentre milers d'estabornits no en perden detall. Que no és res més que una activitat de masses que mou molts diners, i un insult a la intel·ligència. Que esdevé una distracció per evitar que la societat prengui consciència dels problemes reals que succeeixen al seu voltant. Els més atrevits fins i tot comparen el fet de tenir un vincle sentimental amb una entitat amb el de pertànyer a una secta. I evidentment, com no fer referència al típic argument que qüestiona a l'aficionat que parla en primera persona del plural de les gestes assolides pel seu equip mentre veu el partit per la televisió. "Si visualitzes qualsevol altre espectacle també te'n fas partícip?", solen concloure els haters d'aquest esport.

I malgrat que creuen estar en possessió de la veritat absoluta, i ostenten el convenciment de veure el fenomen del futbol sense la bena als ulls que consideren que posseeixen aquells que hi estan involucrats, mirant amb menyspreu als qui els hi ho intenten rebatre amb arguments que difícilment poden arribar a comprendre, cometen el greu error d'analitzar-lo des del pragmatisme i la fredor de no haver caigut mai en les seves meravelloses xarxes. De no haver celebrat mai un gol que dóna la permanència en temps d'afegit abraçant-se a un desconegut com si fos íntim amic de tota la vida, de no haver viatjat mai a centenars de kilòmetres de casa per viure una final de noranta minuts de futbol, però molts més de passions i emocions, o de no haver anat a veure mai un partit del futbol base amb joves que es desviuen per defensar l'orgull d'un escut assaborint el somni d'enfundar-se aquella

samarreta que els permet representar al seu club.

Al darrere del què qualifiquen d'absurd i avorrit hi ha un fenomen social que abraça molts més àmbits que l'esportiu purament. Un sentiment que es converteix en gairebé una forma de vida per als seus seguidors, i que els permet transitar en dos mons paral·lels. I és que aquells que senten el futbol, van descobrir fa molt de temps el que la NASA avui en dia encara està buscant: Vida en un altre planeta. Un planeta que no està exempt de problemes, però on dominen les virtuts. Un planeta que es regeix per les seves pròpies regles, on els gèneres i les nacionalitats que determinen les persones en la corrompuda realitat queden sense validesa, perquè tot es concentra en una única llengua i una única cultura, que enguany, uneix a tothom que la practica. Un planeta on les guerres no es fan amb sang als camps de batalla durant anys, sinó amb passió i companyerisme en estadis durant noranta minuts. On el terrorisme es converteix en germanor entre afeccionats. On la corrupció esdevé benevolència, i l'enveja, ambició. I on el mateix futbol s'encarrega de castigar aquells que sota el seu nom intenten exercir males pràctiques.

Evidentment, parlo també de l'Espanyol. Una petita vila dins d'aquest planeta, que resisteix des de fa més d'un segle, malgrat comptar amb molts menys recursos que altres metròpolis de les rodalies, però que enguany, mitjançant valors com l'honestedat, l'honradesa, l'orgull, el treball o l'esforç segueix donant guerra. I és que en el futbol, per viure bons moments no es necessita omplir una vitrina de títols, sinó únicament tenir la voluntat de generar-los. És per això que han transcorregut els anys escrivint els seguidors blanc-i-blaus una fantàstica història basada en unió i germanor que comença així: "Diu la llegenda que..."

Doncs diu la llegenda que corria l'any 1900 quan un eminent docent de la Universitat de Barcelona, encuriós per un enigma que de forma incerta i inversemblant se li havia plantejat, va decidir citar als seus millors alumnes per a plantejar-los-hi, oferint a aquell el desxifres una recompensa

mai abans vista. El missatge deia així: “Resistiràs caminant decididament endavant”, i l’objectiu era cercar quelcom del seu territori que s’avingués a aquestes paraules moralment, i que hi tingués també relació lèxica. Igual que li succeí al veterà docent dies endarrere, els alumnes, que minuts abans apostaven amb supèrbia qui el resoldria abans, fent valer les seves envejables capacitats intel·lectuals, van quedar-se glaçats. La mofa i l’arrogància va convertir-se en una angoixa diària que els va acompanyar la resta dels seus dies.

I és que malgrat que van consumir fins a l’última hora del seu període vital recurrent Barcelona per cercar la resposta a aquell enigma que en la seva joventut un savi professor els havia plantejat, apartant de les seves vides qualsevol mena de distracció, fins i tot el futbol, un esport emergent que començava a créixer però que ells consideraven estúpid, un insult a la intel·ligència i gens útil, mai van aconseguir cercar la resposta. I amb la mort de l’últim d’ells, l’enigma va quedar oblidat, essent aquest el final de la incompleta llegenda que començava a narrar en el paràgraf anterior.

Enguany, abans-d’ahir, escrivint aquestes línies mentre de reüll observava les evolucions del transcendent partit que l’Espanyol afrontava a l’RCDE Stadium, vaig ser jo el que em vaig quedar glaçat. No em podia creure el que acabava de veure. No podia ser cert que sense voler-ho acabés de resoldre el centenari enigma que tantes passions havia aixecat. Aquell que deia: “Resistiràs Caminant Decididament Endavant”. Exactament, RCDE. Aquesta era la relació lèxica, i el missatge, la moral, amb el club que un dels companys d’aquells alumnes, l’Àngel Rodríguez, havia fundat el mateix any 1900, l’Espanyol. El menyspreu al futbol d’aquells estudiants els va posar una bena als ulls que els va impedir resoldre un enigma pel qual es van desviure sense èxit malgrat tenir la resposta a la seva mateixa aula, assegut tres pupitres més endarrere.

El seu menyspreu al futbol es va privar d’assolir una resposta que, un aficionat normal i corrent, sense cap distinció

especial respecte a la resta, va desxifrar gràcies al seu respecte i admiració per aquest esport, i en especial, per un club històric i admirable com l'Espanyol.

Pep i el somni

ÁNGEL FERNÁNDEZ CALDERÓN

Pep és un noi de 5 anys, el seu equip preferit és Espanyol, ell va a l'escola Pia, en Mataró i te el mateix somni que tots els seus companys, ser futbolista professional, però van fer una estadística de nois que arriben a primera divisió en futbol i va sortir 1 de cada 12.000 nois arribaria i es va deprimir. Va estar així uns dies però al final va pensar: "això ho pot aconseguir 1 de 12.000 dons jo seré el 1 dels 12.000".

I així dia, tarda i nit dia darrere dia, mes darrere mes, any darrere any es va entrenar. 7 anys després amb 12 va entrar en l'equip del poble, era tant bo pel seu gran entrenament que fins i tot el Barcelona i el Madrid el volien fitxar però va esperar ha veure si el volia l'Espanyol, però res, al final va tindre d'acceptar pel Barcelona. El primer partit va ser contra l'Espanyol, va jugar però no se la van passar i va decidir anar al Espanyol sí o sí perquè ell volia jugar i li agradava com els tractaven, va començar en juvenil després cadet i el següent al filial jugava i jugava esperant que un dia l'entrenador del primer equip el truqués per jugar o entrenar. Mai arribava aquell dia fins que el va cridar va començar a jugar i a jugar, era un màquina i va arribar la fitxa del primer equip tot content va acceptar i any darrera any va jugar en l'Espanyol en cap altre equip va jugar i amb ell va arribar a estar en la selecció, va ser tota una desgràcia la seva retirada després de guanyar varies copes d'Espanya i una lliga es va retirar.

I ara ja retirat i amb el record de la seva època futbolística va dir: "el meu somni s'ha complert:

he sigut el 1 de 12.000" i ara està vivint feliç sense preocupacions.

Misteri en blanc-i-blau

LUCÍA PARRA GARCÍA

Tot va començar un diumenge normal. Bé hi havia partit de l'Espanyol. Com sempre, vaig anar a la parada de l'autobús amb els meus pares i el meu germà. Però, quan vam arribar, vam veure una cosa que ens va estranyar molt. Per cert, em dic Laia.

L'autobús, sempre era blau, perquè, l'empresa els havia fet blaus. Però, aquella vegada era negre. A més el logo de l'empresa estava al revés, com si te'l miressis en un mirall. Llavors en Martí va dir:

—Quan ha arribat hem trucat a l'empresa i ens han dit que l'autobús estava bé.

—Però, si és negre! —vaig dir

—Ja... Però... què hi farem? Va vinga que farem tard al partit! — em va respondre.

Vaig pujar a l'autobús i vaig seure a la primera fila (just darrere del conductor) amb una amiga meva:

—Tot això és molt estrany. —em va dir

El camí va ser molt normal. És a dir, que no va passar res important. Tot era com sempre. Ens vam endur una gran sorpresa quan... en arribar a l'estadi... estava en blanc i negre! Era com si haguessin desaparegut els colors! Allò era massa! Havia de fer alguna cosa:

—I si segueixo el rastre a veure d'on surt? —vaig pensar.

Com era la millor (i única) idea que tenia, així ho vaig portar-me un gran ensurt en veure gent amb roba en blanc i negre i molt (MOLT!) trista.

—Segur que perdrem el partit! —va dir un home.

—I quedarem els últims a la lliga! —va dir una dona.

Vaig apropar-me a una noia i li vaig preguntar:

—Que us passa?

—Que segur que perdem! —va respondrem.

—Com que perdrem?! Que pessimista! —vaig dir-li.

—Jo, pessimista? Si això passarà en e millor dels cassos!
Podria caure l'estadi...

Ja no escoltava. Que li passava a tota aquella gent? No ho tenia del tot clar però segur que tenia a veure amb allò que havia passat amb els colors. Vaig sortir corrent, la botiga de l'espanyol encara no estava en blanc i negre i la gent semblava molt contenta. En sortir corrents vaig escoltar a la noia dient-me:

—On vas! Encara no he acabat la llista de coses dolentes!

Un cop a la botiga , vaig veure que tot era normal. Tot i que, una estona després, vaig veure una porta gris. Era l'única pista que tenia, a si que baix obrir-la.

—Sí! —vaig pensar

Ho havia encertat. En tancar la porta vaig veure tot un passadís on tot estava en blanc i negre (pòsters, fotos,...).

Vaig passar per la porta més negre que veia. Vaig estar una bona estona fent el mateix fins que vaig veure un home que no només vestia en blanc i negre si no que hi havia com una boira molt obscura envoltant-lo. Que havia de fer? M'apropava? I si allò de la tristesa era contagiós? Bé, m'havia apropiat a noia i no m'havia passat re. De cop, hem va venir una idea al cap. En un parell de minuts anava vestida de gris. Potser així ell no notaria res estrany:

—Hola —em va dir

Abans, semblava com si no m'hagués vist però, ara, fins i tot m'havia saludat.

—Hola, s'ha m'ha oblidat el pla m'ho podries tornar a explicar? —vaig respondre

Potser no hi havia cap pla, però , i si funcionava?

—A veure, només has de fer que la gent entristeixi molt i ,

quan la seva roba estigui en blanc i negre me'ls portes. Ho entens? - va respondrem

—Per què vols més gent trista?

—Perquè si jo no puc ser feliç ningú no ho serà!! —va dir

molt enfadat.

Vaig pensar (encertadament) que no sabia res més. La policia va entrar a la sala. Es veu que m'havien vist entrar a mi i després van escoltar crits. Respecte a aquella mena de zombies pessimistes, L'únic que vaig haver de fer ve ser que veiessin el partit. Vam guanyar de moltíssim. Tot va tornar a la normalitat.

Quan tornava vaig pensar dues coses. Perquè la gent sempre pensa que l'espanyol perdrà? No som els millors de la lliga però, juguem bastant bé. I la segona: que li va passar a aquell senyor perquè estigues tan trist i enfadat?

Maravillosos los que estáis aquí

CARLA DE TERA PUJOL

Sabéis, hay mucha gente que detesta el fútbol, aunque yo no entiendo porque, es muy apasionante, te lo pasas muy bien, ves a jugadores famosos jugando por lo que quieren, a mí me gusta mucho, pero hay gente que dicen que es muy aburrido, que ganan pasta sin hacer nada, bueno, eso a mí la verdad es que no me interesa.

Me llamo Carla, tengo doce años, hace un par de años que huyo de la guerra con mis hermanos, cada día sufrimos más, no hay ningún hogar al que podamos ir. Debemos ser fuertes y luchar contra la guerra, lo peor de todo, es que una vez ya empezada, se hace más grande y no se puede detener, hoy en día, hay muy pocos los que quieren luchar contra ella, pues bueno, ahí estamos nosotros, nosotros luchamos para restaurar la paz al mundo aunque no seamos demasiados vamos ganando cada día más equipo, a mí siempre me ha gustado mucho el futbol y creo que la guerra como hay muchos bandos es como el futbol, allí hay muchos equipos, pero todos luchan unos contra otros para conseguir sobrevivir o para conseguir matar a los demás, yo creo que ese mensaje está equivocado, nuestro grupo, nuestro equipo, nos hacemos llamar los pericos, si, tal vez os suene raro para ser un grupo, pero a mí me gusta mucho el nombre, hoy, nos hemos reunido todos en un estadio antiguo, del RCDE, hemos hablado y hemos decidido que hay que hacer que la guerra se pare, hemos creado un buen plan, o eso creo, yo y mis hermanos seremos los infiltrados, nos colaremos en todos sitios, redes sociales, televisiones, ordenadores, tabletas, todo lo que sea con tecnología y colgaremos muchísimos mensajes para que la guerra se pare, pero para eso necesitaremos ser muchos más, así que bueno, necesitamos vuestra ayuda para crecer y poder ganar la paz,

hoy ya hemos mandado muchos mensajes, emails, de todo, creo que mucha gente nos ha hecho caso, hemos puesto que si quieren podemos reunirnos todos en el campo del RCDE, ya que está abandonado como el resto de campos, pero claro, este es más bonito y me trae buenos recuerdos, hoy a las siete ha llegado más de un millón de personas, que se sintieron atraídas por nuestros mensajes, espero que tú seas una de ellas, pues bueno, creo que el mundo nos necesita, mañana, seremos muchos más, y sabéis porque, pues mira, es muy sencillo, cada día vamos creciendo, y todo es gracias a que tenemos pasión, luchamos por lo queremos porque aunque seamos una minoría, somos muchos los que queremos lo mismo.

Tal vez vosotros no veáis una guerra donde yo la veo, bueno, eso tal vez es simplemente mi manera de explicar cómo sufrimos para lograr lo que estamos logrando, pero si tú crees en nosotros, entonces nos haces crecer.

Porque nosotros somos pericos, y aunque suframos mucho para conseguir el quinto puesto en la liga, os diré algo, tenemos pasión, luchamos con el corazón y nos divertimos, no nos importa el dinero, simplemente siempre seremos una maravillosa minoría cosa que el resto de equipos no pueden decir.

Somni

LAIA DE TERA PUJOL

Naveguem pels oceans d'aquest món
No tenim diners ni tampoc fama.
La nostra espasa és un sol cor i
el 21 que ens acompanya.

Hissem veles d'il·lusió
I preguem vents d'esperança.
Ens enfrontem al mar sense por,
el blanc i blau ens embolcalla.

Sense banderes ni canons
Sortim sempre a trenc d'alba.
Cantant velles cançons
recordem la nostra casa.

I quan arriba el temporal
creuem les nostres mirades,
ens agafem fort de les mans
i sortegem les onades

Un petit estel anem deixant,
Un somni que mai acaba,
Una historia per valents,
Pot ser tu ens acompanyes?

Categoria Adult

A partir de 17 anys

Guanyador

90 minuts no pot durar l'amor

ISAURA VALLE OLIVÉ

Tu i només tu. I no pas perquè jo t'ho digui, sinó perquè la vida així ha volgut. Des de que ens vam conèixer, em vas enganxar. Em vas enamorar. Amor del de debò i a primera vista. Has estat tu qui obrís les portes d'un conjunt de sentiments, que fins a les hores havia desconegut, tu qui m'ha fet conèixer el món.

Em fas patir, em fas gaudir, discutir, sentir, i sobretot viure. Ets tu. Ho tinc clar: ets tu qui vull que sempre estigui aquí. Que passin els anys, i mai et perdi de vista, que em segueixis donant la mà per anar en recerca de la felicitat, que em segueixis unint a qui estimo a més no poder, que ocupis els meus pensaments i em fessis sentir papallones a l'estómac cada vegada que ens veiem.

Han passat anys del dia que ens vam conèixer, tu potser no ho recordes del tot bé, però jo ho recordo com si fos ara mateix. La teva mirada pura. La teva olor. L'alegria que et caracteritza. La força del teu sentiment. El teu batec, format per la veu de centenars de persones. La teva màgia. Potser aquest és el truc, en creure que és màgia, que això només passa una vegada i mai més. Els altres poden intentar aprendre el truc, però la màgia s'ha de tenir, i només tu, Espanyol, la tens. Què et sembla si intento fer aquesta màgia pública? Si explico a tothom quins són els teus truc? Creus que els farem ser un més d'aquesta meravellosa minoria? Provem-ho:

Tens un barret, del qual mai t'he vist treure un conill blanc, en canvi t'he vist treure somriures per a tots nosaltres, com ara la riulla de Piatti, al treure's el casc protector al marcar contra Las Palmas... Jo si que em trec el barret davant d'un jugador com ell! De fet, porto traient-me el barret des de que ens coneixem Espanyol, perquè mira que fa anys que ens co-

neixem, i mai t'he vist duplicant monedes amb un moviment de mans sospitós, ni tampoc cremant papers en blanc per a convertir-los en bitllets. T'he vist treballar, i de valent, per a poder guanyar-te els ingressos que d'altres aconseguen ves a saber tu com. Mai t'he vist treure't de la màniga un mocador de colors, en canvi, he vist a molts jugadors treure's de les botes gols impossibles, després de jugades impensables, per fer aixecar dels seients a tota una afició. No t'he vist treure't una corda que t'estigués immobilitzant de cap a peus, però si t'he vist escapar de descensos a segona, que estaven cantats. Mira que és típic veure com un mag és treu cartes de la boca, o les multiplica a les seves pròpies mans, en canvi a tu, només t'he vist treure càntics de l'ànima dels aficionats i aplaudiments per acompanyar-los. Ets i fas màgia Espanyol.

Crec que he dit masses dels teus trucs, però estigues tranquil, perquè els més importants no els diré, més que res, perquè no puc. No trobo explicacions possibles per a la màgia d'aquell qui fa possible la unió entre grada i gespa, ni per a explicar com pot ser que un

company de grada, amb el pas del temps, sigui un amic o en alguns casos, un familiar més. És totalment incompreensible, com has aconseguit atrapar-me tan fortament. De fet Espanyol, és totalment indescriptible tot el que sento cap a tu. Per molt que ho intento sento que em quedo curta, que mai seré capaç de transmetre realment el significat sentimental que s'amaga darrere del 'Jo t'estimo Espanyol' que dic al cantar l'himne.

Tan debò tot el món pogués viure en un únic dia tot el que hem viscut nosaltres. Tan debò fossin més els qui gaudeixen de la teva màgia i els qui estan fets de trossets de la teva essència. De fet Espanyol, tan debò tothom sentís una única vegada a la vida l'orgull que produeix di: Sóc perica! Això és l'Espanyol, i és la nostra vida. SEMPRE MÁGICO!

La semifinal

CARLOS ACOSTA

El Airbus 380-A procedente de ciudad de México posó su tren de aterrizaje en el aeropuerto de El Prat cuando eran las 9.30, hora prevista de llegada tal cual anunciaban los paneles de información un primer lunes del mes de mayo, día nuboso, fresco con chubascos aislados según indicaba el parte meteorológico.

Presto y dispuesto arribaba Josep Enric Rodó, un barcelonés que recién casado, había emigrado junto a su esposa en el año 1960 a México. Vivía desde entonces en la ciudad de Veracruz donde comenzó como un modesto instalador de antenas de televisión para viviendas que con el paso de los años llegó a ser la principal empresa del ramo en la región. Con su único hijo Ferrán, de quien se sentía muy orgulloso ya que había obtenido la carrera de ingeniero industrial sin fallar un solo examen, compartía sus tres grandes pasiones, la familia, el trabajo y el Real Club Deportivo Espanyol. Esto último gracias a las nuevas tecnologías podía seguir más de cerca como antes nunca hubiese imaginado. Atrás quedaban sus recuerdos del desplazamiento mensual a la capital mexicana donde un kiosquero le guardaba La Vanguardia de los lunes solo con el fin de leer la crónica del partido de “su Espanyol”.

Ahora viudo y jubilado después de muchos años sin pisar la ciudad Condal le esperaba su nieta Eulalia, a quien cariñosamente llamaba Laia; ella compaginaba magníficamente sus estudios de ingeniería en la universidad de Barcelona con la práctica del fútbol, concretamente como jugadora del RCDE donde destacaba como delantera veloz y de potente disparo con la pierna izquierda.

Invitado por su nieta a la cual no veía desde hacía algu-

nos meses ya que ella se desplazaba a menudo a su país de origen, llegaba cansado de un agotador viaje pero muy expectante y optimista para ver el partido que los pericos habían denominado como el más importante de la larga trayectoria del “viejo RCDE” con lo que Josep Enric estaba totalmente de acuerdo. Siempre sostuvo la teoría que una semifinal era lo más significativo de cualquier torneo, costaba muchísimo llegar a disputarla, una victoria te daba el reconocimiento y premio independientemente del resultado de la final, mientras que del semifinalista derrotado prácticamente nadie se acordaría.

Iba a concurrir por segunda vez a Cornellá –El Prat, como no podía ser de otra manera la primera había sido el partido de la inauguración, aquel 2 de agosto de 2009 presenciando la victoria por 3 a 0 frente al laureado equipo inglés Liverpool.

Faltaban aún dos días para el choque pero en la ciudad se respiraba un profundo ambiente futbolero, muchos balcones exhibiendo la bandera blanca i blava, coches que circulaban con un banderín del Espanyol y niños correteando en plazuelas ataviados con la indumentaria que había sido especialmente diseñada para tal magno

acontecimiento, una camiseta blanquiazul de gruesas rayas, acordonada en la parte superior emulando a las que entonces se usaban a principios del siglo XX.

Era martes y solo faltaba un día, después del reparador descanso, paseó por el barrio, acudió a saludar a vecinos y más tarde a algunos compañeros que todavía quedaban de aquel viejo colegio cercano a la estación de Sants.

Llegó el ansiado miércoles, era el partido de vuelta nada más y nada menos que una de las semifinales de la champions ligue. Al ganador le esperaba la “vecchia signora” el Juventus de Torino, un equipo de los denominados rocosos, que desarrollaba un juego poco vistoso pero tremendamente efectivo que marchaba invicto en la competición.

A medida que se acercaba la hora del partido, la tensión crecía no solo en Josep Enric, sino en todos los pericos. Tenían

confianza como nunca en sus jugadores, venían de eliminar en cuartos al otro equipo de la ciudad, habiendo conseguido un cero-uno en el minuto 87 disputando una hora del partido con 10 jugadores, dejando mudos y atónitos a casi cien mil espectadores que abarrotaban el Camp Nou, logrando evitar una prórroga durante la cual hubiese sido difícil resistir.

La tarde transcurrió con un breve paseo por las ramblas barcelonesas donde se observaban numerosos aficionados rivales ataviados casi todos ellos con el negro y rojo. El destino los había vuelto a cruzar, era el día de la venganza deportiva contra el Bayer Leverkusen, un equipo de triste recuerdo para todos los españoles mayores y no tan mayores. Laia sabía la historia de aquel partido fatídico e increíble a través de lo que le habían contado su padre y su abuelo. Pasando frente al mercat de La Boquería, tomó del brazo a Josep Enric y le dijo “nos bajamos al metro y partimos rumbo a ese templo, el Rastar Estadi donde vamos a hacer historia”.

La pregunta que se hacían todos los pericos era el secreto mejor guardado de su entrenador, quien sustituiría a su principal estrella, un extraordinario extremo izquierdo injustamente expulsado en el anterior partido. Ningún medio de comunicación coincidía. Prevalecería apostar por un jugador veterano y curtido en mil batallas o quizás por un joven atlético y descarado. El partido se debía ganar, el empate a cero de la ida era un resultado de los llamados trampa en el mundo del fútbol, cualquier empate a goles te dejaba fuera de la final.

Abuelo y nieta llegaron una hora antes que diera inicio el cotejo, ocuparon sus asientos y vieron que el estadio tenía ocupado un 75 por ciento de su aforo lo que garantizaba que el lleno iba a ser absoluto tal como habían previsto las autoridades.

Faltaba muy poco para el comienzo del partido, los árbitros húngaros hacía minutos que estaban sobre el césped cuando por los altavoces se anuncia la formación de los equipos. Primero la del visitante alemán luego la del local, cuyos jugado-

res iban siendo aplaudidos nombre a nombre. Habían citado a 10, quedaba uno y se hizo repentinamente un profundo silencio, la duda iba a ser despejada, fue entonces cuando se anunció “amb el número 11 José Antonio” otra vez aplausos. El entrenador había seguido los cánones que marcan en los cursos, decidió alinear a unos de los veteranos, un andaluz de técnica depurada al cual solía utilizar en los tramos finales de los partidos debido a que su físico ya no estaba para aguantar mucho tiempo.

Sonó el himno de la champions, los equipos formaron y se saludaron deportivamente como marcaba el protocolo. Cada uno ocupó su campo y entonces se escuchó el pitido inicial, quedaban por delante 90 minutos quizás 120 o lo que nadie quería, definición por penaltis. El partido transcurrió con pocas jugadas en las áreas, minuto a minuto se trataba primero de no encajar gol, luego ver si en alguna oportunidad se podía anotar. Fueron ambos tiempos muy intensos y de gran exigencia física, hasta que llegó el minuto 90, el árbitro de la contienda indicó que se añadían dos más. Todo siguió con las mismas características y quizás se decidiría en la prórroga.

Se reinicia el juego, la grada lo vivía con gran emoción, ilusión e incertidumbre. Llega el minuto 109, José Antonio cae al suelo, era el segundo calambre que sufría en los últimos 8 minutos, debía de retirarse entre lágrimas el atacante más incisivo, el que de sus botas salían con maestra precisión las faltas y ni que hablar si llegaban a los lanzamientos desde punto de penalti, era garantía de anotación.

Al entrenador le quedaba todavía un cambio, miró hacia los tres suplentes que llevaban calentando minutos antes de acabar los 90 reglamentarios y soltó “coquete es el momento de hacerte mayor”. Así es como le llamaban a Leonardo Chiang, un joven de 17 años nacido en el barrio de Poble Sec de Barcelona, de padres chinos, quien había sido tentado innumerables veces para pasarse al atletismo debido a su extraordinaria velocidad, pero el amor por el balón y su Espanyol donde había llegado con 10 años le habían hecho decantarse

por él fútbol. Pisó el verde césped tranquilo a pesar que era su debut en la liga de campeones. El público aplaudió con fervor su entrada, era de la cantera, esa fuente inagotable de jugadores y uno de los mejores activos del club.

Precisamente en el minuto 111 un despeje largo de unos de los zagueros blanquiazules es alcanzado por “el cohete” quien con un fino amague y como si se tratase de un veterano esquivó al grandullón central del Leverkusen, echó a correr directo al portero con su endiablada velocidad, la tribuna contuvo la respiración, había 30 metros hasta la portería pero a todos les parecían que eran muchos más, menos a Leonardo Chiang que con decisión encaró al conocido guardameta internacional alemán quien apenas le dejó visión del espacio entre los tres palos, fue entonces cuando protagonizó tres eléctricos amagues y viendo como el portero quedaba vencido en el suelo, entro en la portería “con pelota y todo” como dicen los dichos futboleros. El clamor de la tribuna fue indescriptible, el festejo en el banquillo tremendo. Fue Leonardo señalando a tres hombres que estaban en la fila 2 de la grada, eran entrenadores del fútbol base perico, dedicándoles su gol, agradeciéndoles de esta manera su formación como persona y futbolista. Pero quedaban todavía 9 minutos para llegar a la final.

El partido continuó con muchas interrupciones y esto favorecía a equipo blanquiazul. Llega el minuto 120, otro balón en la banda izquierda que recibe “el cohete”, echó a correr nuevamente, los defensas solo le veían el número de su dorsal, escorado hacia la línea de fondo tiró el “centro de la muerte”, nadie supo de dónde sacó fuerzas pero apareció el viejo capitán que jugaba como medio centro; en el mismísimo punto de penalti armó la pierna derecha y como si de una caricia a su pequeña hija se tratase golpeó el balón, éste dio en el palo a la izquierda del portero y besó suavemente la red. Otra vez la tribuna estallaba, los conocidos narradores pericos de las radios se quedaban afónicos, la piña de jugadores y demás integrantes del cuerpo técnico era la imagen principal en los

receptores de tv, mientras con la cabeza baja el equipo alemán se prestaba a sacar de centro, situación que el árbitro no permitió dando por concluido el juego. Por primera vez en su historia el Espanyol de Barcelona había alcanzado disputar la final de la liga de campeones.

A la salida del estadio, donde apenas se podía entablar un diálogo entre el tumulto y bullicio Josep Enric visiblemente emocionado llevando del hombro a su nieta, le comentó, buen juego, magnífico resultado pero lo mejor ha sido lo de toda la vida, este público volcado con el equipo, con un comportamiento exquisito y respeto hacia el rival, lo que hará siempre que el RCDE sea inmortal. Levantó la vista hacia el estrellado cielo de Cornellá pensó en todos aquellos jugadores y seguidores pericos quienes desde el más allá también habían disfrutado esta noche. Con la voz algo ronca miró a los ojos a su nieta y comentó “som l’Espanyol, més que un sentiment”.

Llegó la tarde del jueves, el Airbus 380-A correteó la pista de El Prat alzando vuelo destino ciudad de México, en él viajaba Josep Enric Rodó, un perico auténtico que había vivido una de las gestas más importantes de su equipo del alma.

Dos semanas faltaban para la gran final que se jugaría en Varsovia, ni siquiera sabía si la podría ver por televisión ya que a sus 90 años desde hacía tiempo, muchísimo tiempo, que vivía cada día como si fuera el último de su vida.

Tot li dec a la penya

MARTA CAJARAVILLE GARCÍA

Abans de començar a formar part de la Penya Espanyolista Pericos de Montmeló, cap a l'any 2007, poc després de la seva fundació, no sabia de l'existència del món penyístic. Mai no havia sentit a parlar de penyes ni de tot allò que significa formar-ne part d'una. I hagués sigut una llàstima perdre'm tot aquest món perquè avui dia, mirant enrere i pensant en tot allò que he passat gràcies al món penyístic, no puc estimar més la meva penya. Pot semblar-vos una bajanada, però jo li dec als Pericos de Montmeló (i per tant a l'Espanyol) una de grossa...

Com ja he dit, la Penya Espanyolista Pericos de Montmeló va ser fundada l'any 2007. Ep! No, no us parlaré pas sobre la història concreta de la Penya, no en profunditat, com a mínim. Si voleu saber-ne més haureu de llegir el llibre en què es parla de com esdevingué tot (en tenim un, si!). El que jo us narraré és una altra història:

«Quan ella entrava al bar El Capitán Lagarto, el primer que feia era buscar-lo amb la mirada. El tenia més o menys localitzat. Solia seure a l'esquerra, acompanyat, com a mínim, del seu germà. Aquell dia també hi era. Hagués sigut mentida dir que ella anava al bar per veure els partits. La temporada estava sent interessant i classificar-se per a la final de la UEFA cada cop es tornava més real, però ella tenia el cap en un altre lloc.

Els ulls, amb molta freqüència, abandonaven la gran pantalla en la qual es projectava el partit per guaitar-lo de reüll. Alt, moreno... Era més gran que ella, d'això n'estava segura perquè, temps enrere, l'havia vist pels passadissos de l'institut. El cor sempre se li sobresaltava cada cop que es creuaven, tot i que ell mai no l'havia vista, a ella; estava massa

ocupat amb els seus assumptes com per adonar-se que una adolescent el mirava. Mai no s'havia fixat en ella i ara que ja no es creuaven per l'institut (ell ara era a la universitat), l'únic lloc on el podia veure era en aquell bar. Ho havia descobert de pura casualitat el primer dia que havia acompanyat al seu pare a veure un partit fora de casa, i des de llavors no se'n perdia ni un. No se'n sabia ni el nom. Ben bé que era un amor totalment platònic.

I hagués quedat d'aquella manera si ell i un petit grup dels que es reunien per veure els partits no haguessin decidit fundar, la temporada 2007-2008, la Penya Espanyolista Pericos de Montmeló. El pare d'ella va decidir que es farien socis de l'ambaixada i poc després van començar a organitzar un autobús per fer el desplaçament Montmeló-Montjuïc cada partit que es jugava a casa. Va convertir-se en una rutina. El cap de setmana que l'Espanyol jugava a casa, pujava al bus i el buscava amb la mirada sense dir res; dissimuladament, seia lluny, però en un lloc estratègic de manera que pogués veure'l. Mai no va dir-li res, no era prou valenta i el fet que ell mai no l'hagués mirada, ni tan sols per casualitat, no ajudava en cap sentit. Per a ell, ella era invisible, i sent conscient d'això, les coses es complicaven bastant. Sobre tot arribat l'estiu quan pensava que no tornaria a veure'l.

Però Montmeló no és un poble especialment gran i, en un lloc petit, les casualitats passen. Ella es passava l'estiu a la piscina del poble amb les amigues i ell hi treballava, així que cada dia, sense faltar-hi, ella estenia la tovallola a la gespa i el mirava, dissimuladament, com sempre, sense dir-li res.

No semblava que la cosa tingués cap possibilitat de canviar, però durant la temporada 2008-2009 va succeir quelcom insòlit. El pare d'ella va pujar el primer a l'autobús i en escollir lloc, va seure a prop d'ell. Ell i altres companys parlaven i, de sobte, algú el va cridar pel seu nom i ell va contestar. Amb aquella eina meravellosa que era el seu nom i Facebook, ella va pensar que la cosa seria facilíssima. Una pena que el seu nom fos tan comú. Pàgines i pàgines de perfils amb el seu

nom i cognom! I no se'n sabia el segon. Tot un drama. Estava a punt de rendir-se quan el va trobar. Va enviar la sol·licitud i poc després ja eren amics al Facebook. “Com a mínim...” pensava “sap que existeixo!” I quan mirant el seu perfil va trobar el correu electrònic, la festa va ser monumental. No va trigar ni cinc minuts en agregar-lo a l'antigament arxiconegut Messenger i, arribats a aquest punt, finalment va deixar de ser quelcom completament platònic per ser alguna cosa una mica més propera.

Va començar a parlar amb ell de forma electrònica amb tota la freqüència que podia. Fins i tot, dies després del seu aniversari, quan el va veure al bus, va atrevir-se a felicitar-lo en persona! Tot una fita. A poc a poc va aconseguir que ell es fixés en ella fins al punt en què ell va demanar-li una cita. Un mail que ella no va veure a temps, una breu conversa electrònica en la qual ell li demanava que comprovés la seva safata electrònica i un passeig...»

Bé, la resta de la història de ben segur que us la podeu imaginar. I si no, potser us l'explico un altre dia.

El secret de la Irene

JOAN CALAF VIVANCOS

El Pau era, ja des de ben petit, un entusiasta de tota mena d'esports i exercicis físics. Per això, quan va ser l'hora d'escollir estudis superiors, va cursar, en primer lloc, el graduat a l'INEFC, i, posteriorment, el de Fisioteràpia Esportiva a la UdL de Lleida, ciutat on va néixer fa trenta-sis anys.

En acabar els estudis, no li va ser difícil compartir ambdues activitats en un institut de batxillerat al matí, i obrir un consultori a la tarda a la mateixa ciutat.

La fama de que les seves mans obraven miracles en els cossos dels esportistes es va escampar fins arribar a Barcelona.

A principis de l'any 2015, va rebre una oferta que no podia rebutjar, ni per sentiment, ni per diners, ni per prestigi; el R.C.D. Espanyol, el «leitmotiv» de la seva vida, precisava, per la Ciutat Esportiva de Sant Adrià, un cap de fisioterapeutes amb experiència per completar l'organigrama mèdic de l'entitat.

En començar la temporada estava ja exercint les seves funcions. Instal·lat a Barcelona, compartia apartament de solters a l'Eixample amb l'Eloi, un enginyer informàtic dinàmic i llest com una fura, oposadament al caràcter tranquil i contemporitzador del Pau.

La ubicació del seu centre de treball, allunyat de l'apartament, i la manca provisional de vehicle propi, feia indispensable arribar-hi mitjançant el transport públic. El bus era la millor opció, ja que la parada a destí era molt més a prop que la del Metropolità.

Aquell matí, una inoportuna vaga dels busos el va obligar a prendre el soterrat. El vagó era ple de gom a gom. Les sacsejades de l'arrancar i el frenar a les estacions feien osci-

l•lar als passatgers d'una banda a l'altra. En arribar al seu despatx i penjar la jaqueta, es va adonar que li havien pispat la cartera.

Feta la denuncia corresponent a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Sant Adrià, i el bloqueig de les targetes de crèdit i del carnet d'abonament, tan sols li mancava tramitar el duplicat dels documents oficials, operació que va realitzar immediatament.

Dos dies després, una trucada telefònica del sergent dels mossos l'advertí que un senyor havia trobat la cartera a una paperera prop de la comissaria, i l'havia portat al taulell de recepció.

-Em sembla que només hi falten els diners, el carnet d'abonat del Espanyol, i la targeta d'identificació de la feina.- Va dir el Pau tot signant el rebut de recollida.

-Ets perico?- Li contestà l'oficial amb un somriure.

-Sí, des que vaig néixer. És un afer familiar, sap? A més, treballo a la Ciutat Esportiva, aquí a Sant Adrià. Potser ... li sembla rar?- Objectà com si fos una disculpa.

-No, en absolut, la meva filla també ho es, i per convicció personal. Ja ho pots veure, no es tan estrany.

«Per què dimonis vol un xoriço els diners, i el meus carnets del Espanyol, i deixa dins tota la resta de la documentació, el D.N.I, el carnet de conduir, les targetes de pagament i les mèdiques?

A més, ja deu saber que, amb una simple trucada, està tot anul•lat» Es repicava al cervell una vegada i d'altre mentre esperava a l'andana del Metro amb la mà sobre el pit, protegint el lleuger volum de la cartera sota la jaqueta.

El seu caràcter reservat, obcecat sempre amb la feina, l'estudi, i seu Espanyol, semblava desentendre'l de la resta del món. Ningú podia dir que havia vist mai al Pau passejant amb una noia, o ballant a una discoteca. Aquest tarannà era motiu, de vegades, de comentaris jocosos i conyes per part del Eloi, assetjador implacable de tot ésser femení, ja portés faldilles o pantalons.

El divendres següent, després de dinar, va sonar el seu telèfon mòbil. Una veu femenina, tocada amb un lleuger matís de timidesa, preguntà per el senyor Pau Bros.

-Em dic Irene Estrada i voldria parlar una estona amb vostè, si no li fa res.

-Irene Estrada? No conec cap Irene Estrada. De què vol parlar? Qui li ha donat aquest número de telèfon?- Replicà, més que molest.

-No s'alteri. -Va contestar la veu amb un to atenuant.- Li demano disculpes. Qui li va prendre la cartera es va prendre la llibertat de quedar-se també amb els seus carnets i una tarja de visita.

-Vostè coneix qui em va prendre la cartera?

-Diguem que sí, és amic meu.

-Doncs vostè es una còmplice del lladre, tan culpable com ell. Hauré d'avisar a la policia i.....

-Avisi a la policia si ho desitja,- va tallar-lo la senyora de sobte, amb un to afable no exempt de duresa- però un cop hagi parlat amb mi, si us plau. A més, seria la seva paraula contra la meva.

Pensi-ho bé. Si vol recuperar els carnets, a la vegada podem parlar d'un assumpte que l'interessarà. Hi està d'acord?

-Bé, sí, sí, d'acord. -Vacil·là el Pau, un pel abduït, sense rumiar-ho gaire.

-Doncs sigui demà a les onze del matí al Cafè Zürich, a la Plaça Catalunya. Dins, no a la terrassa.- Digué la Irene sense donar cap altra opció- Portaré una camisola estampada de colors, un pantaló pirata negre i una bossa Vintage Fashion.

-Què faries?- Preguntà el Pau al seu company de pis mentre parava la taula per sopar.

-Anar-hi.- Contestà l'Eloi, més que convençut.- Dius que semblava la veu d'una noia jove. Doncs mira, potser trobaràs un «planillo»! Tota la teva vida de casa a la feina i de la feina a casa. Els diumenges, te'ls passes llegint, a l'Estadi, o al cine. Ja es hora que et relacionis, i aquesta pot ser una oportunitat.

-No, no es veritat, i ho saps. Vaig tenir tres anys una novia a Lleida que es deia Dolors, i allà hi tinc amigues. Vaig anar a Glasgow a la final de la UEFA, i a Madrid, a la final, contra el Saragossa. Els vàrem pelar per 4 a 1! Hi vaig anar en cotxe, amb la Feli i la Rosanna.

-No m'entens, Pau, això son noies normals. I quan et veies amb la Dolors tenies divuit anys. Tu necessites una dona que t'espavili, que et tregui la son de les orelles, no una beata de la parròquia.

-I tu vols que em lligui una lladregota? I sense saber ni qui és, ni com és, ni què nassos vol?!- Clamà el Pau amb el braç enlairat.

-Demà vas al Zürich, la mires, l'escoltes, i decideix després. Això ja ho deien els grecs i els romans.

Aquella no va ser una nit massa tranquil·la per el Pau, debatent-se, mig despert, mig dormitant, entre si fer-li cas al seu company, o anar a la comissaria a denunciar una suposada Irene Estrada i el seu número de telèfon mòbil; «Són arguments massa febles per fer prosperar una acusació», va concloure al final. L'Eloi tenia raó. Aniria a veure la tal Irene, fent un esforç per superar-se, tot i que era conscient que el seu caràcter tímid i retret el feia un pèl vulnerable als avatars de la vida.

El dissabte, a dos quarts d'onze del matí, el Pau era assegut en una taula dins el local del Cafè Zürich, amb un exprès doble sense sucre al davant. Les manilles del rellotge superaven àmpliament l'hora acordada quan la imatge de una dona vestida tal com ell esperava va travessar el portal. Amb un gest de la seva mà, i un cop d'ull d'ella, n'hi va haver prou.

La dama va saludar amb un concís «hola», i es va asseure davant d'ell, al cantó oposat de la taula.

Amb un senzill senyal va atreure l'atenció del cambrer per demanar-li una infusió.

-Sóc la Irene. -Va dir amb un lleuger somriure.

Per molt que ho havia provat, el Pau no va haver pogut imaginar-se l'aparença de la interlocutora.

Davant seu hi tenia a una senyora jove, o a una jove senyora d'uns trenta a trenta-cinc anys, mitjana alçada, rostre agraciat, i una figura de notòria finor donat l'edat que aparentava.

La dona va obrir la bossa Fashion, i del fons va extreure un sobre que deposità sobre la taula.

Amb un lleuger gest en va treure els carnets propietat del Pau i els hi va acostar.

-Ja els té. Ara vull demanar-li un favor. -Va dir amb un candor tan extrem que va desmuntar completament al Pau.

-Escolti, i els meus diners?- tan sols se li va ocórrer dir, atabalat per la situació.

-Li asseguro que qui li va prendre els diners els necessita més que vostè. Tinc el seu compromís que els hi tornarà quan pugui. Escolta,- afegí- ets prou jove com per tutejar-te, et creia més gran.

-Què te ho feia creure?

-El número del carnet de soci del Espanyol, és antic. La localitat al Estadi, Tribuna Superior, és de categoria, car. No és habitual en una persona jove. També el carrer on vius, és una zona cara.

El Pau va arquejar les celles, sorprès, i es va posar en guarda.

-Què vols de mi?.- Preguntà recelós.

-Tinc un fill de setze anys, juga a futbol. A l'Europa, l'equip del barri. De petit li agradava el futbol i el vaig apuntar a extraescolars. D'allà va passar al Club. Fa poc he rebut la visita d'un representant del Liverpool, em donen diners pel noi i feina a Anglaterra per mi. M'han dit que el Barça el té ullat.

-Doncs, si et convé, agafa-ho, és una bona oportunitat.

-No vull anar a Anglaterra, sóc mediterrània. Si no em toca el sol cada dia, em moro. M'has d'ajudar.

-Aquest noi deu tenir pare i entrenador, consulta-ho amb ells.- Digué el Pau fent-se el desentès, tot i que es començava a interessar per la història.

-Aquest noi te pare biològic, i prou! L'entrenador em diu

que el porti l'Espanyol. Creu que si ha de ser bo, és millor club que el Barça, perquè allà tindria més oportunitats per demostrar-ho.

-Ets mare soltera? - Preguntà el Pau davant la contundent resposta.

-Diguem que si.- Objectà ella sense abaixar la mirada, i prosseguí en un to sever.- Escolta, havia comentat el tema al meu entorn. Un amic, el que et va pispar la cartera, es va trobar per casualitat amb els teus carnets, i va considerar que el cap de fisioterapeutes del Espanyol és un personatge prou important per ajudar-me.

Al Pau no va semblar que el condicionant fos massa seriós.

-De què treballes?- Va preguntar.

-Treballo al CRIS del barri, un centre de rehabilitació i assistència social, depèn de la Generalitat. Quan vaig quedar en estat, vaig haver d'abandonar el estudis de Sociologia a UAB. També vaig perdre el pare, i tot se'm va tòrcer. No sé qui, amb influència, em va donar aquesta feina quan va néixer el crió. La meva mare m'ajuda, vivim juntes. Ja no et puc dir res més. Ara et toca a tu. Què me'n dius?

-Pots portar tu mateixa en noi a Sant Adrià, periòdicament fan proves als nanos.

-Bé, vols o em pots ajudar? Sí o no? -Inquirí fent un moviment per alçar-se.

El semblant de la dona, dissipar tots el dubtes que persistien a l'interior del jove. Eren clars el seus raonaments i a més semblaven honestos. Mentre ella l'observava per sobre la tassa, acabant-se la infusió, el Pau escrivia una nota al dors d'una targeta de visita.

-Com es diu el teu noi?

-Ferran. Ferran Estada i Salvat, els meus cognoms.

-Bé. Demà mateix, a partir de les deu del matí, vas a la Ciutat Esportiva, i demanes per en Carles Santos. És el coordinador de les categories inferiors del Club. Dóna-li la nota, jo ja m'hauré posat en contacte amb ell.

El Pau es va alçar per retirar-se, ella li va fer presa al braç.

-Espera't, encara no he acabat.

-Tinc coses a fer. Què més vols?

-No entenc res del món del futbol, penso que tot el que flota a l'ambient i als mitjans de comunicació està induït, ho aboquen tot al poderós, pels altres ben poca cosa queda. Ho vull saber tot d'aquest club, això que en diuen «una meravellosa minoria», «la força d'un sentiment», «el tamudazo», «el trio meravelles» «màgic Espanyol»... En fi, tot. Vull ser una perica més.

La reacció de la Irene sorprendre i provocà un somriure al Pau. S'apropà a la noia i li va estampar un petó al front.

-No ho dubtis. Si ell compleix les expectatives, ens tornarem a veure.

Quinze dies més tard, en una reunió a tres bandes al despatx de Carles Santos, a la Ciutat Esportiva, Dani Jarque, Ferran Estrada i la seva mare com a tutora d'un menor d'edat, signaven un contracte de promoció esportiva i formació personal amb el noi com a beneficiari.

A la sortida, Pau Bros va convidar a la Irene i al Ferran, un adolescent espigat i seriós, de semblant físic molt a la mare, a dinar al restaurant del mateix complex. Duia a la mà un maletí que a l'hora del cafè va posar sobre la taula.

-Heu signat un contracte de formació personal i esportiva amb un club que te més de cent anys d'història. -Va dir per començar. -Aquest no és un club qualsevol, és un club que ha sobreviscut tants anys gràcies a la força del sentiment de la seva afició, fent front a les adversitats i els vents en contra, el propis, i els provocats pels altres. El mateix vent que va esborrar i arruïnar moltes d'altres societats i entitats esportives, a nosaltres ens ha donat força i vida per afrontar-ho. És l'efecte acció-reacció.

El Pau va fer una pausa mentre prenia el cafè. La Irene i el Ferran l'observaven un pèl commoguts.

-No sóc home de massa paraules; de fet, diuen que una imatge en val més que mil. M'he permès la llicència de portar-vos uns llibres que us ajudaran a entendre moltes coses.

Obrí el maletí i escampà sobre les tovalles una desena d'exemplars.

-Aquest «Sóc perico, i què?»- començar mostrant el primer de Manel Lucas, és per mi el millor per aclarir dubtes i falsos prejudicis. Aquí tenim un clàssic, «El sorpasso perico» de Sergio Fidalgo, per recuperar l'autoestima. Mireu, us agradarà la història de l'Espanyol en còmic, de diversos autors, «El trio maravillas», els «100 motius per ser perico» de l'ex-jugador Marià Veloy, «Glòria als herois»... «Zamora» de Francisco González Ledesma, un gran escriptor i periodista. Com podeu comprovar, hi ha suficient literatura per entendre què és, i com estimar al nostre club.

La progressió esportiva del Ferran fou espectacular: L'aportació de 36 gols al juvenil A a la seva primera temporada 2017/18, va fer l'equip campió de la Divisió d'Honor. Guardó que repetí a la següent 2017/18 amb 31 gols.

Als divuit anys, passa a jugador del primer equip amb fitxa professional, i debuta a la lliga Santander amb un gol en front al Sevilla, que el converteix en el tercer jugador de la història, per darrere de Raúl Tamudo i Marc Navarro, en aconseguir-ho. L'Espanyol aconsegueix jugar la Copa de la UEFA i el blindar amb una clàusula inabastable. Trofeu dues temporades seguides de la FC de Penyes del RCD Espanyol a la millor progressió esportiva dins el Club.

Temporada 2018/19. El projecte Chen i la progressió del Ferran es consoliden, l'Espanyol arriba a semi-finals de la Copa de la UEFA, i segon a la lliga. La propera temporada jugarà la Champions. Ferran, amb 24 gols, és titular indiscutible. Millor jugador català de la Lliga a la Gala de les Estrelles.

Temporada 2019/2020. L'Espanyol cau a quarts de la Champions davant el Porto, en una eliminatòria marcada per la mala sort just al primer assalt a la Lliga Santander, que coincideix amb el debut internacional del Ferran amb la Selecció Espanyola. El noi signa 29 gols, a un del «Pichichi», i l'equip se la juga a l'últim partit al RCD Espanyol Stadium

contra el Athletic. Tan sols li val guanyar per més de tres gols, o què el Real Madrid empati o perdi.

La fita es quasi impossible. L'Espanyol, repeteix subcampionat, i aparca totes les esperances a la pròxima temporada. Ferran rep el Pichichi ex-aequo amb el brasiler Canarinho de l'Atlético de Madrid i es nominat a la candidatura del «Balón de Oro» per la revista France Football.

Passats més de quatre anys des de la primera trobada i la incorporació de Ferran a l'Espanyol, la situació tant del Pau com de la Irene ha canviat notablement. El Pau forma part com a conseller delegat del futbol base del Consell d'Administració, presidit per mister Chan-Yansheng. Fa uns mesos va conèixer a la Glòria, un jugadora de l'equip femení, amb qui forma una parella encisadora. Ara viuen a una casa a les afores de la ciutat, molt a prop de Badalona.

La Irene viu amb la seva mare i es la representant del seu propi fill. A les tardes continua exercint al CRIS de Gràcia, i encara té temps per prendre classes al estudi d'una famosa pintora.

No fa massa, durant la sobre-taula d'un dinar al restaurant «Salamanca» al Port Olímpic, el Pau va gosar preguntar-li a la Irene una qüestió summament delicada que li picava la curiositat des del dia que la va conèixer. Amb una excusa fàcil, la va portar a un racó discret del saló i li preguntà, amb tota la prudència i el tacte que li fou possible:

-Es pot saber qui es el pare d'aquest portent de fill que tens?

El rostre de la Irene es va transformar. La seva mirada era tendra i severa a la vegada, sense rancúnia però rigorosa, els seus ulls sobtadament amarats de llàgrimes.

-És el secret de la meva vida, ni la mare ho sap. I jo...-feu una breu pausa per sospirar.-jo no ho confessaré mai. Ni a tu... ni a ningú.

-Perdona'm.- Es disculpar el Pau, avergonyit.- Veig que la he vessada, no tinc cap justificació.- Digué allargant-li un mocador.

-Mira, -va aclarir ella somicant- No vull desairar-te, et dec molt i es com si fossis el meu germà. Només et diré que el vaig estimar i el continuo estimant, encara que no ens haquem trobat mai més. El nostre amor se'l van carregar els prejudicis socials, la merda de societat en la què vivim.

Al mes de maig del 2022 per fi fou la vençuda, el gran repte pendent de l'espanyolisme esportiu. Els grans triomfs són somnis cars d'aconseguir, llargs d'esperar i difícils d'assumir, sobre tot pels modestos, els menys emparats. Després d'un recorregut de cent vint-i-dos anys de mancances, desaires, llàgrimes, alegries, glòries i fracassos, l'Espanyol guanya per 1_2 al Betis i es proclama a una jornada del final, campió de la lliga Santander, la Primera Divisió Espanyola.

A catorze dies vista, l'espera el Liverpool a Estocolm per jugar la final de la Champions League, curiosament, contra l'equip que va descobrir i es va interessar pel Ferran cinc anys abans.

Asseguts a la fila 3 del Sector 224, a la Tribuna Principal del RCD Stadium, la Irene i la seva mare, l'una al costat de l'altra; el Pau, amb la seva esposa Glòria, i un nadó de mesos als braços.

Al seu voltant, 40.000 pericos enfervorits al estadi, home-natjaven al finalitzar el darrer partit d'aquella lliga als flamants campions.

L'alegria, el càntics, l'onada, els flashos de fotografies i les centelles del milers de telèfons mòbils creant un univers enllumenat d'estels que, afegit al castell de focs final, varen fer de la festa una nit inoblidable, culminada en un estrèpit de joia quan el president de Federació Espanyola de Futbol, va lliurar a Ferran Estrada la copa de campió de la Lliga 2021/2022.

El Pau ho va reflectir tot per la posteritat en un ampli reportatge fotogràfic i de vídeo.

El dia 21 de maig, a Estocolm el R.C.D Espanyol va caure a la final de la Champions League, en una tanda de penals llarguíssima que va fer desesperar i desenterrar els vells re-

cords de Leverkusen i Glasgow, als més de 20.000 seguidors pericos de les grades al Stockholm Olympic Stadium.

A la roda de premsa en finalitzar el match, mister Chen va renovar una promesa d'esperança i de futur a través d'unes paraules pronunciades sense cap intèrpret ni traductor:

«L'any vinent, tornarem a ser aquí. Ho vaig prometre i ho torno a fer, vosaltres ho mereixeu. Jo no faltaré mai al meu compromís i a la meva paraula».

La XXI Gran Gala del Esport 2022 es celebrar al auditori de l'Hotel Majestic a Barcelona el dissabte dia 24 de juny.

Ferran Estada va rebre el trofeu al millor jugador de la Lliga a la temporada 2021/2022, per votació popular dels oients de la cadena de radio CER i del diari «El Globo Deportivo». Li va fer l'entrega del trofeu el president del grup Two Millenium, propietari d'ambdues corporacions.

L'endemà al matí, en alçar-se, el Pau va obrir l'ordinador al despatx de casa seva, va buscar la web del diari, i va fer un signe d'atenció a la Glòria.

-Mira, -va dir- són les fotografies de la Gala d'ahir. Aquesta és la del moment en què el president del Grup li entrega el trofeu al Ferran.

-Qui es el personatge? -Va preguntar ella, escorcollant la pantalla amb la vista.

-Un milionari. Fernando Santacana de la Riva, fill, president i magnat del grup promotor de la Gala.

-Amplia la imatge si us plau, a la zona del trofeu, al màxim.

-Què dimonis hi veus?- Inquirí el Pau, intrigat.

-Mira la figura gravada al botó de la camisa de Santacana, sembla el d'un logo empresarial, l'anagrama d'un escut, una divisa nobiliària o quelcom. Això ho he vist en un altre lloc.- va meditar la Glòria durant uns llargs segons.

De cop i volta es va alçar del seient, va allargar el braç i va baixar d'una estanteria un àlbum de fotografies. Va anar passant fulls fins aturar-se i clavar la vista.

-Mira-ho!- va cridar, assenyalant amb el dit.

La fotografia era de la festa de celebració del campionat

dies abans. En un primer pla, a l'Estadi, la Irene portava al voltant del coll una fina cadena de la qual penjava un medalló amb el mateixa figura que lluïa el botó de la camisa de Fernando Santacana.

Tots dos es van creuar una mirada intensa d'escepticisme, de dubte sospitós, de trobar-se davant d'una evidència clara.

-I ara... què fem?- Preguntà ella, angoixada.

-Doncs ara... Ara anem a esmorzar – Va fer ell, retornant el àlbum de fotografies al seu lloc.

Si podeu viatjar al futur i remoure hemeroteques de diaris esportius, tal vegada no trobareu la figura d'en Ferran Estrada, ni cap informació sobre els seus èxits esportius, però us adonareu que la combinació d'unes unes quantes paraules ben posades poden crear boniques històries, farcides de somnis i d'esperança, per fer-nos més feliços.

Tornar a somiar

Pere Calvet Teixidó

Són temps de canvi, arriben aires frescos i renovats amb la il·lusió de començar un nou viatge.

Estic molt engrescat amb la nova etapa que s'obra davant els nostres ulls, l'ambient que ens envolta fa creure en un futur gloriós a mitjà i llarg termini, no és una carrera de 100 metres llisos, és un trajecte més llarg però ple de constància, humilitat i ambició. Es torna a parlar d'Europa sense embuts i això és perquè l'equip té un quelcom que enganxa. És veritat que moltes vegades passo d'un optimisme desbordant a un fort pessimisme, però així som els pericos. Aquest any tinc la sensació en que l'entorn està més tranquil i això ajuda a tothom, institució, jugadors, cos tècnic i afició. Vas al camp i veus partits on molts dies juguen 6 o 7 canterans, 4 debutants amb el primer equip i això és sinònim de lluita, d'implicació i saps que potser no guanyarem però fins que no piti l'àrbitre no defallirem en l'intent.

Un mira al passat més recent i se'n recorda de l'Espanyol de Camacho amb l'ascens a primera i les posteriors classificacions per la UEFA, de la quinta de la Intertoto l'estiu del 1998, de l'Espanyol de Paco Flores amb la copa del 2000 i el centenari del club, de la copa del 2006 amb Lotina a la banqueta, del subcampionat de copa de la UEFA del 2007 amb l'Espanyol de Valverde i hi ha motius per creure en certs paral·lelismes entre l'actual equip i el de temps passats.

Anem fent lo caldo a poc a poc però amb pas ferm i així quan arribi el moment d'assaborir l'èxit probablement mirarem enredra i veurem més encerts que errors.

Tots hem de ser participants d'aquest projecte, insisteixo tots. La part social, ja sigui el mateix soci o simpatitzant, les penyes i no solament acudint al camp, hem de fer espanyolisme de carrer, ja que ningú ens ha donat res, sempre ho hem tingut de lluitar, cada

petita batalla esportivament parlant és una oportunitat per treure pit i sentir-nos orgullosos del nostre Espanyol. La part institucional fent campanyes atractives per què la nostra gent s'engresqui per anar a veure els partits, la defensa a ultrança del club davant les possibles faltes de respecte per part d'alguns agents externs que cada temporada surten a la palestra i la projecció-imatge del club tan a nivell nacional com internacional. La parcel·la esportiva començant pel futbol base i l'escola RCDE formant nens i nenes tan en l'aspecte esportiu com personal, un filial i un femení a on hi hagi gent jove i molt competitiva i un primer equip nodrit de xavals de la cantera i de jugadors implicats en el projecte, amb un cos tècnic en plena harmonia amb la primera plantilla i sempre mirant amunt, amb humilitat si, però també en ambició.

Està clar en les bones intencions de tots per a que el nostre vaixell arribi a bon port i per això sabem que hi haurà moments on hi haurà mala mar o mar de fons i es aquí quan tot el conjunt vestidor, institució, afició i periodistes afins hem de fer pinya o si més no davant de qualsevol dificultat ser suficientment madurs en que la nostra velocitat de creuer es ferma i convincent. Serem nosaltres els que traurem les castanyes del foc i posteriorment recollirem els fruits.

Animo a tothom a ser partícip d'aquest moment de canvi, ha arribat l'hora de fer "clic", de despertar aquells somnis que potser havien agafat una mica de pols i d'aspirar a d'altres que fins ara no veiem possibles. Hem de ser positius, alguna cosa està passant al nostre club i jo no m'ho vull perdre, ho vull viure amb la màxima intensitat.

Ser d'aquest 3 % de catalans és únic, no tothom ho pot ser. Som rars, anem contracorrent i ens sentim com peix a l'aigua, imagineu-vos quan comencem a recollir èxits, alguns es posaran nerviosos veient com una meravellosa minoria surt per la televisió jugant partits els dimarts o dimecres.

Fem córrer el nostre imaginari col·lectiu i que els petits de la casa el nostre gran tresor, vegin el que som capaços de fer, no farem figa, volem posar les cireretes al pastís.

Visca l'Espanyol!

Somnis químics blanc-i-blaus

RICARD CASAS JANSÀ

Últimament no sé què em passava. Teniu uns malsons una mica estranys, per no dir molt estranys. De fet, el metge m'ho va dir i el farmacèutic m'ho va confirmar: - Joan, aquestes pastilles receptades per deixar de fumar tenen alguns efectes adversos tals com mals de cap, dolor abdominal, restrenyiment, insomni i alguns somnis estranys...- Sí, alguns somnis estranys, i tant que sí!

Havia dies que anava a conquerir la Gàl·lia sent un centurió romà, altres nits viatjava pel ciber espai. Una nit vaig passar molta angoixa, em vaig trobar en un infern on el mateix Lucifer em perseguia a mi i a la meva família amb la intenció de convertir-nos en botifarrons.

El tractament durava tres mesos com a mínim. La meva determinació per a deixar de fumar era molt ferma, així que, ni els atacs d'angoixa i ansietat que patia durant el dia fruit de l'abstinència de nicotina, ni les nits del lloro que estava tenint en farien decaure de la meva intenció.

Quan portava més o menys un mes empastillant-me van aparèixer de sobte però no cada nit una sèrie de somnis que els titllaria d'esportius. I no perquè em llevés amb la sensació d'haver corregut la maratón de Nova York, sinó perquè em situaven en el centre de l'acció d'episodis que jo havia viscut intensament com afeccionat.

El primer de tots: novembre de 1981; el meu pare m'havia portat per primer cop a l'estadi de Sarrià. Anàvem a veure un derbi contra el Barça. El camp ple, unes 30 mil ànimes animant als nostres. Havia estat a algun camp de tercera divisió, però era el primer cop que anava a un de primera. A més, en aquesta ocasió era per veure el meu equip preferit des de petit, aquell equip que em feia passar tants dis-

gustos amb els companys de classe, aquell equip que estava condemnat a patir cada partit fins el minut 90. Però m'era igual, sempre havia simpatitzat amb el més dèbil en qualsevol enfrontament o problema a la vida. Estava vivint el somni d'una manera tan real que, de sobte em vaig veure a la gespa ocupant la posició de lateral esquerre. El Barça atacava sense parar, a nosaltres la pilota no ens aguantava més de dues passades als peus. Va passar el que havia de passar: pam, pam i pam pam. Simonsen, Zubiria i dos de Shuster ens van deixar KO's.

Quan em vaig despertar tenia una barreja de nostàlgia, il·lusió, xuleria i excitació. Eren tan reals aquells maleïts somnis que m'havia cregut al 100% que estava sobre la gespa de Sarrià, que la gent cridava, que m'aplaudia, vaig intentar fins i tot fer alguna jugada per la banda i vaig viure també la frustració de tenir davant un equip molt més poderós tan ofensivament com econòmicament, que ens va destrossar.

A l'endemà a l'oficina, vaig explicar-l els meus somnis a l'Anna Maria, la "secre" del meu cap. Era una mica més jove que servidor, però em tenia idealitzat. Sempre em deia que era la persona amb més imaginació que havia conegut, a més de ser un paio molt intel·ligent (si m'ho deia una psicòloga, m'ho havia de prendre com un compliment). Posava cares de por esfereïdora quan li explicava els pitjors mals sons, però va riure, i molt, amb les meves cavalcades per la banda de Sarrià.

-Au va Joan, això és un reflexe del que t'hauria agradat ser de petit: futbolista famós, com a tots els nens d'aquest país....

-No Anna, no crec que sigui aquest el tema. La medicació que estic prenent m'està portant molta aventura i moviment a les nits. Ara només em falta que apareguis tu en algun: sopar, copes, jejejeje, i el que vingui.

-Va, no siguis ruc, però de tota manera, ja m'explicaràs cada dia a l'hora d'esmorzar, el somni de la nit anterior. És força divertit escoltar els teus relats.

Nit següent, camp del Bayer Leverkusen, una fresca nit del maig de 1988. El somni va començar, però passejant després de dinar per Herz-Jesu-Kirche, una bonica església a prop de l'hotel on ens allotjàvem. Vam anar a fer un cafè de mitja tarda i a les 18:00 h ja estàvem concentrats al hall de l'hotel on Javier Clemente estava passant llista. Autocar i anada cap l'estadi. I allà em veieu, escalfant a 90 minuts de guanyar la nostra primera Copa de la UEFA (millor dit, a 120 de no fer-ho). En una segona part de bojos ens van clavar tres gols i no va haver res a fer a la pròrroga, així que cap a la tanda de penals.

Clemente em va demanar que tirés el darrer penal, per pànic extrem em vaig negar i tal responsabilitat va recaure sobre el "pipiolo" Losada, un jove jugador cedit pel Madrid. El va acabar enviant als núvols i allà va acabar el nostre somni.

Aquest cop sí que em vaig despertar angoixat, molt angoixat. El gran realisme dels meus somnis, o malsons, feia que ho visqués tal i com si m'estigués succeint a mi mateix. Així li intentava explicar a l'endemà a l'Anna Maria les meves proeses nocturnes.

-Tranquil·la xata, el somni de la nostra cita encara no toca pel que veig, jajajajaja.

-Joan, fas mala cara, tanta activitat física nocturna acabarà amb tu. Va, passa'm el teu tallat que et poso un pèl de sucre, tan com a tu t'agrada...

En fi, el fet és que cada nit anava a dormir amb el nerviosisme del que em tocava viure en aquella estranya experiència que m'estava succeint.

Durant tres o quatre nits, res de particular. Somnis trivials, algun de guerres on jo estava al front i em disparaven. Us ha passat mai somniar que us disparen i mai acabar de saber si el dolor que sentiu és real, es una somatització que fa el vostre subconscient o és una rampa matutina que coincideix espai-temporalment amb l'aparició del somni? Quins camins més estranys té la ment humana. Per més que neurològics i altres científics la estudiïn, mai s'arribarà a conèixer

la veritable dimensió de les capacitats de la computadora que tenim al cap.

Els esmorzars davant la màquina del cafè amb l'Anna Maria continuaven. Però semblava que si no li portava una crònica d'una jornada esportiva nocturna, no li interessava tant. Tampoc era qüestió d'inventar-me-la per intentar lligar amb ella, és clar.

-Així que uns talibans et van perseguir fins una Jaima al desert i van intentar acribillar-te????? Caram, quina moguda. I, ho van aconseguir? Jo no et veig cap ferida- Va comentar tot aixecant-me lleugerament el polo que portava.

-Jajaja, no tranquil·la, he resultat sa i estalvi, tot i tenir dos homes fortament armats davant meu just al final del somni, a punt de disparar. Ho he passat malament aquest vespre, sí.

Unes quantes nits més fins que, per fi, la nit del diumenge passat, em vaig trobar de nou sobre un camp de futbol de gespa. Vaig mirar ben amunt perquè les grades semblaven tocar el cel. A dalt de tot estaven en obres, juntament amb la construcció d'un nou vídeomarcador. On era? Sí amics, 28 de març del 1982. Nou Camp. Jejeje, l'atzar em permetia intentar venjar-me del 0-4 que havia patit feia un parell de setmanes (traslladat a 6 mesos abans en la història de fa tres dècades i mitja). Vaig mirar a la dreta i ràpidament Custers va passar la pilota a Urbano. Jo tornava a estar situat al lateral esquerre. Custers i els seus bigotis, mare meva, un porter belga que uns mesos més tard va jugar el Mundial d'Espanya amb la seva selecció. Veig que Urbano me la passa i començo a córrer per la banda com un desesperat. Centro a barraca, remata Job i la pilota entra per l'escaire. Gool!!!! Jajaja, això era la felicitat en persona, quin somni més viu i real. Era l'única cosa que podria agrair a fumar durant tants anys (no gaire cosa més, eh!). Després dos gols més d'Urbano i Lauridsen; els culers només van poder escurçar l'aventatge per part d'Alexanco.

Siiii! La venjança és un plat que es serveix fred, després

de la humiliació de l'anada i que jo també vaig viure, venia aquest moment tant meravellós....

I allà em teniu, davant la màquina de cafè de l'oficina explicant-li de nou la meva proesa nocturna a l'Anna. - Si, si, centre meu perfecte i així va inaugurar l'Espanyol el marcador al Nou Camp. Joé, ha estat aquesta nit però en realitat va succeir fa ja 35 anys!!!, quina passada aquesta màquina del temps en que s'ha convertit la meva ment...-

Vaig acabar l'últim comprimit de la caixa i ja feia tres mesos i una setmana del començament del tractament. Avui tenia cita amb el metge i supervisió a la farmàcia per veure si ja estava "net de fums i tòxics".

La consulta del dr Llimós vaig ser el primer en passar, després de fer-me veure la bona cara que feia i mirar-me tensió arterial, concentració de monòxid de carboni amb un cooxímetre i una petita entrevista, va decidir donar-me l'alta.

-No em faci la tonteria Joan, d'aquell famós cigarret d'un casament o d'una sortida amb amics sota la frase "per un no passarà res"; és el pitjor enemic d'un exfumador, perquè recordi, el concepte de "exfumador" no existeix, vostè sempre serà un fumador que, en l'actualitat i espero que per molt temps, no fuma.

Per altra banda, com han anat els efectes secundaris del fàrmac. Suposo que l'ha tolerat bé si no m'ho ha fet saber en aquests tres mesos. El tema dels malsons que vam parlar li ha afectat gaire???

-No doctor, ho he portat la mar de bé.....

Gràcies per tot.

Vaig sortit de la consulta amb un somriure d'orella a orella. Allà en un racó de la sala d'espera vaig veure un noi rosset, d'uns 27-28 anys, de mirada afable i sorneguera. Hagués jurat que responia al nom de John.

M'era igual, deixaria el preguntar-li per una altra ocasió, jo havia quedat per sopar amb l'Anna Maria.

Futbol contra l'oblit

ALBERT FLOTATS I CALAFELL

Em dic Adama, visc a Barcelona i sóc un senegalès amb sort. Vaig arribar a Catalunya fa uns 10 anys, juntament amb la meva dona. Vam venir pel mateix motiu que ho fa la majoria; per sortir de la misèria i amb el convenciment que Europa era un lloc idíl·lic, sense problemes. Per venir, vam haver de destinar tots els nostres estalvis –l'equivalent a uns 3500 €-, i alhora jugar-nos les nostres vides en unes embarcacions absolutament lamentables. Cada segon que passava, ens jugàvem seguir vivint. I malgrat la dura vivència, tot va sortir bé. Perquè sóc dels que pensa que, totes les persones fem el nostre camí i en cada decisió anem escrivint la nostra història. Però el destí també està escrit i en som, en certa manera, esclaus. Aquell 21 de febrer, no era la nostra hora. Havíem de trobar aquell bri de sort per sortir de les problemàtiques del nostre país, de les nostres arrels i començar de nou en un altre indret.

Vam arribar sans i estalvis, sí. Però no tot va ser flors i violes. A l'Àfrica ens diuen que això d'aquí és la glòria i que no hi ha misèria. I no vam copsar ben bé que això fos així. Vèiem grans edificis, gent molt ben vestida i sinònims de riquesa, sí. Però també vèiem gent demanant almoïna i pobresa. De seguida, vam posar-nos en situació i a saber que l'aventura no seria una cosa fàcil. Tocaria lluitar, que és el que havíem fet sempre, però lluny de casa i, suposadament, amb més oportunitats.

Com us deïa, la nostra adaptació no va ser tasca fàcil. Problemes amb l'idioma, no teníem cap tipus de xarxa social i no sabíem com sortir endavant. Per sort, el món també és ple de bones persones que es dediquen a ajudar. I vam tenir la sort de topiar amb unes quantes d'elles. Des dels serveis

socials i diverses entitats, ens van ajudar a trobar el nostre espai. Va ser un procés dur i llarg, del qual costava veure la llum, però la nostra perseverança ens anava fent més forts. Perquè si desitges una cosa i hi poses tot el que tens, pots aconseguir-la.

Però el que va marcar el nostre destí, va ser una ampolla d'una coneguda marca de begudes ensucrades. Us explico; una tarda de diumenge, avorrit, vaig sortir a passejar. Sense rumb fix, buscava airejar-me. Quan de sobte, girant una cantonada, vaig relliscar amb una ampolla i de retruc, vaig topar amb un senyor. De seguida, molt educadament em va dir si m'havia fet mal i si necessitava alguna cosa. Li vaig dir que no, que estava bé. Llavors, sense saber ben bé com, ens vam posar a parlar. Em va explicar que es deia Tommy N'kono i que havia estat porter de l'Espanyol. Jo, incrèdul de mi, em vaig quedar igual. Ni el coneixia a ell ni coneixia aquest tal Espanyol. Pel que, sense res més a fer, i veient que em convidava a passejar una estona amb ell, vaig accedir-hi. Sobretot vam estar parlant de futbol. Sempre m'havia agradat jugar-hi; de fet al Senegal, havia arribat a jugar a la 2a divisió d'allà. Que no té res a veure amb la lliga d'aquí i és totalment amateur, però m'ho passava bé. Així doncs, vam començar a explicar batalletes. M'encanta el futbol, però sent sincer no coneixia gairebé res de la lliga d'aquí, tret de Barça i Madrid. I en Tommy, em va fer endinsar dins un món per mi desconegut. Els colors blanc-i-blaus, segons ell m'explicava, em quadraven amb el meu caràcter. Era un equip humil, lluitador i que sempre a l'ombra del rival ciutadà, lluitava per sobreviure, contra totes les adversitats possibles. M'agradava!

El sol anava caient i malgrat passar una estona molt agradable, vam anar desfilant i ens vam acomiadar, no sense abans que ell em donés el seu contacte.

Realment aquesta casualitat fortuïta, va canviar el nostre destí. No us explicaré que em van fitxar per l'Espanyol, perquè és impossible, però sí que em va endinsar en una història

preciosa.

Tommy N'kono, una veritable icona a l'Espanyol, també ho és del Camerun. Allà és molt conegut i ell mai ha volgut desvincular-se de les seves arrels. Així doncs, sovint, a part de viatjar-hi, arriba amb samarretes del club per donar-les als nens que més ho necessiten. Perquè a l'Àfrica, el futbol és més que un esport. Allà suposa, molts cops la vida. Perquè un nen d'allà, amb només una pilota, ja brolla felicitat pels quatre costats. Descalços, amb zero infraestructures, a qual-sevol indret, plogui o faci calor, perseguir una pilota amb els amics i intentar fer gol, és la seva glòria. La de la innocència, la humilitat de no haver conegut aquesta globalització que cada cop ens fa més complicada la vida, la dels somriures i les aventures de no tenir res, i alhora tenir-ho tot. Perquè m'agrada molt una frase que vaig llegir fa anys en un llibre de no sé qui: "no és més feliç qui més té, sinó qui menys coses necessita".

I sí, la vida té aquestes coses. D'un dia per l'altre, a partir d'una casualitat, et transportes a un nou món que et fa feliç. En el meu cas, si aquella ampolla d'aquella coneguda marca de begudes ensucrades no hagués estat allà, jo no coneixeria l'univers Espanyol. I aquest univers, a dia d'avui, em fa molt feliç. Tinc feines molt precàries, costa molt sortir endavant, pateixo el que no està escrit en el dia a dia, però tinc una motivació i una il·lusió. I és que el bo d'en Tommy, em convidava molts dies a veure els partits de l'Espanyol a Cornellà-El Prat. I no sabeu les ganes que tinc cada setmana que juguem a casa, que arribi el cap de setmana!

Viure el futbol en un estadi tant especial, és brutal. Tenir els jugadors tant a prop, la gent vibrant amb ells i notar com roda la pilota des d'una perspectiva privilegiada, és absolutament genial. Si a més a més, sumem a tot això, que cada dia que passa, estic més enamorat de l'entitat i del què representa, ja us ho podeu imaginar!

Enyoro el meu país, la meva gent. Diuen que qui perd els orígens, perd la identitat. I res d'això em succeeix a mi, al con-

trari. No hi ha dia que no recordi casa meva. M'és impossible d'oblidar tot el que m'ha vist créixer i m'ha fet ser qui sóc a dia d'avui. Em considero una bona persona. He tingut una educació basada en l'esforç dels meus pares en que cada dia pugués menjar, ni que fos un tros de pa sec amb alguna cosa. La lluita diària, la humilitat en que hem hagut d'afrontar cada dia... tot això m'ha fet persona.

Tinc familiars i amics que anhelan el camí que hem pres. Érem molt pobres, però almenys, a base de molts sacrificis, vàrem poder reunir els diners per venir aquí.

No tinc por de l'avui. Encara amb il·lusió el demà. I recordo el passat, per no perdre l'essència. Aquests elements em faran seguir creixent. O això espero.

La nostra cultura és propensa a tenir molts fills i a edats molt joves. Però nosaltres encara no érem pares. Fins que un dia, la meva parella, em comenta que creu que està embarassada. Ho anem a comprovar i sí, és així. El futur del nostre fill, esperem que sigui ple d'oportunitats que molts senegalesos no hem tingut.

Al cap d'uns mesos, neix en Seydou. Això, ens omple d'alegria i energia positiva. No hi ha res més bonic que aportar una part teva al món. Deixar petjada, en diuen! Estem a l'hospital, molt feliços. Tot ha anat bé i l'única angoixa, és que els nostres familiars i amics no poden compatir amb nosaltres aquest moment. Però llavors apareix per la porta de l'habitació en Tommy N'kono. Si que era cert que li vaig dir que aviat neixeria el nostre fill, però no li havia pas comunicat encara. I el més emocionant de tot... va arribar amb una samarreta blanc-i-blava de nadó amb el número 21 i el nom de Seydou.

Segurament, és una de les sorpreses més boniques que ens ha deparat la vida. I dels millors regals que tindrà mai el nostre fill. Perquè n'estic segur que si segueix els nostres valors i es fa perico, serà una gran persona. Pot semblar molt gratuïta aquesta afirmació, però realment és el què penso. Aviam si en Tommy es segueix portant igual de bé i em va

convidant a l'estadi, hehe! Bé, l'ideal seria que els nostres ingressos fossin prou alts per poder pagar la quota de soci. Però això, ho segueixo veient llunyà. Tot i que seguirem lluitant, sense defallir.

Somio en un món millor, en què els egoïsmes deixin pas a la generositat. En la justícia.

En la pau. Somio en tot això cada dia i cada nit. Despert i dormint. I lluitaré per a aportar el meu granet de sorra.

I posats a demanar, que en Seydou sigui davanter centre de l'Espanyol i ens doni algun títol europeu, que ens el deuen. Ja veieu, estic molt al dia de la història del club. A part de fer trobades amb en Tommy, m'he llegit llibres de la seva història (gràcies Joan Segura Palomares!), he vist documentals de tota mena, etc... i crec que ja em puc considerar un bon perico!

Bé, de fet, com més n'he après ha estat amb el contacte amb la gent, que és meravellosa.

La darrera cosa que he fet, ha estat vincular-me a la Penya Blanc-i-Blava de Sants- Hostafrancs. Quina bona gent, tu! Fer espanyolisme així, encara és més gratificant. I és que en les petites coses, hem de trobar el nostre motiu per viure. Està molt bé somiar amb ideals i lluitar-hi. Però tampoc hem de perdre'ns les petites coses que ens fan feliços. Perquè per a mi, una tarda mirant un partit de l'Espanyol i comentar-lo després amb amics pericos, què voleu que us digui? M'omple!

Que la vida em segueixi aportant aquests moments de poesia. Uns dilluns plens d'esperança, vesprades vora el mar amb postes de sol que et deixen sense alè, tardes de jugar a pilota amb el meu fill, passejades eternes amb la meva esposa, dies de glòria al nostre estadi.

I sí, el nostre Espanyol serà el que vulguem que sigui. Serà el nostre imaginari més rebel. La nostra ambició. La nostra vida. Atrevim-nos i enderroquem el mur del pessimisme i la història més roent. Guanyarem.

El principi d'un nou camí

FRANCESC LLAMBRICH JARDÍ

Una combinació entre humilitat i passió caracteritzava els habitants d'aquella vila. Un poble diferent, únic, amb un encant especial... molts eren els que es preguntaven com els seus habitants podien encara sobreviure després de passar dècades d'atacs sense rebre cap tipus d'ajuda externa. La seva resistència i persuasió eren dignes de lloança. Mai es rendien, "not surrender" com exclamaven orgullosos alguns dels joves que habitaven en les petites cases que formaven aquell municipi. Alguns recreaven aquella actitud de força i constància amb la història romana i comparaven aquell indret amb la pròpia Gàl·lia.

No només van haver de fer front als atacs dels pobles enemics, sinó que aquell municipi va viure en l'ostracisme durant anys i anys. La ciutat més important de tota la zona geogràfica que contemplava aquell regne estava molt a prop de la vila, motiu pel qual els habitants d'aquesta encara van haver de suportar durant generacions les burles, insults, recriminacions, pressions i un llarg etcètera d'atacs d'aquella ciutat.

Tanmateix, els habitants d'aquell poble seguien lluitant, sense cap intenció de rendir-se, ans al contrari, cada derrota, cada problema, cada pas enrere només alimentava el seu afany de superació i d'algun dia convertir-se en la regió més important del món.

Els problemes econòmics havien sacsejat les arques econòmiques governamentals d'aquell indret en els últims anys i això no havia fet més que empitjorar la situació d'aquell poble. No hi havia recursos, no hi havia producció, no hi havia cap tipus d'indici que alimentés un bri d'esperança entre cada persona que vivia en aquell poble.

A aquestes altures, alguns us preguntareu quin és aquest poble... altres ja ho haureu deduït, i m'agradaria pensar que hi ha algú que necessita saber més d'aquesta història, necessita conèixer qui eren els seus habitants, com eren, què feien, per què resistien d'aquella manera i si mai van aconseguir el què es proposaven.

Moltes són les incògnites o preguntes que un es pot plantejar però el cert és que aquesta és una història èpica, llegendària segons alguns experts, però per mi és una història màgica, una història que m'omple d'orgull explicar-vos a tots per primer cop perquè la pugueu transmetre de pares a fills, de generació en generació, perquè tothom sapigui com era el poble Espanyol, com eren els seus habitants pericos i què va passar amb ells després de tot el seu esforç i lluita per ser un indret amb sentiment, o millor dit, la força d'un sentiment.

Si... com heu pogut observar ja sabeu el nom d'aquella vila... Espanyol. Un indret on tots els seus habitants eren diferents a la resta de la societat, on estaven orgullosos de ser "periquitos", que és com es coneixia popularment els habitants de l'Espanyol.

Diuen que els periquitos no poden tenir un vol perllongat en el temps i sustentat en el cel. Però si poden volar i quan volen sempre volen volar més alt. I aquest símil potser és el més adequat als habitants del poble Espanyol, on després de cada derrota en les batalles, cada desil·lusió, cada entrebanc o cada somni frustrat, es regenerava una nova màgia més potent amb l'afany de superar-se, de ser més, de poder volar més alt que mai!

Malauradament, tot i la resistència i afany d'aquell poble per sobreviure a tota classe d'inclemències, enfrontaments i problemes que es generessin, una gran tempesta es va emergir sobre el poble com la boira que apareix de repent d'entre les muntanyes i cobreix

amb un gran mantell impenetrable un bosc. Els dies de pluja, de fort vent i d'alguna que altra calamarsada no van deixar respir al conreu que sustentava als habitants de l'Es-

panyol. La desesperació s'apoderava del "periquito" més optimista i la cruel situació de la desolació va arribar. Ja no hi havia esperança en aquell indret. No hi havia recursos econòmics per tirar endavant, no hi havia conreus dels que poder ni tant sols alimentar-se, no hi havia cap recurs del que aferrar-se per tal de que la situació no fos tant caòtica.

Però just en el moment en que tots els habitants de l'Espanyol abandonaven la seva casa, l'indret on havien conviscut amb més penes que alegries però sempre amb la il·lusió que els caracteritzava, una polseguera que provenia de les muntanyes s'acostava ràpidament cap a ells. Tots estaven enfilant el camí de sortida del poble amb tota classe d'objectes personals que els permetés sobreviure fins que trobessin un nou indret on viure, algun nen subjectava la seva mascota que també era còmplice de la tristesa que s'havia apoderat entre tots els residents... però la vibració del terra on caminaven els va sorprendre i al observar aquella polseguera que es dirigia cap a ells es van despertar tota classe de sentiments entre ells: por, curiositat, sorpresa, esperança... els pocs que van sentir un bri d'esperança en aquell moment varen encertar de ple. Aquella pols, aquella tremolor que sacsejava el terra eren cavalls, cavalls comandats per un emperador, un líder, un home ferm, amb poder. Era l'emperador Chen.

L'emperador Chen era conegut entre la població per les històries que explicava algun viatger que pernoctava en aquella vila però mai ningú l'havia vist mai. Sabien que era l'home més poderós de tot el continent però mai havien tingut l'honor de rebre la seva visita.

La cavalleria de l'emperador en pocs minuts va recórrer tot el camí des del començament de la vall que protegia la vila fins plantar-se davant de totes aquelles persones, que ara sí miraven amb sorpresa i admiració aquella visita. Ningú sabia què dir, ningú sabia que fer. Els habitants de l'Espanyol havien fet front a tants problemes durant anys i anys, buscant sempre la millor solució. Ara, davant d'aquella situació, resultava curiós i anecdòtic que no reaccionessin, ni

sabessin què dir o què fer. Totes les mirades es concentraven a la figurada daurada que estava protegida per tots aquells genets, els ulls com a plats, expectants, immòbils, incrèduls.

Va ser, per fi, el propi emperador Chen qui va decidir trencar aquell silenci carregat de contingut sorprenent. Chen va descavalcar del seu cavall. La seva armadura daurada brillava com qui veu la fina llum del Sol atrapat en una cova, quan no espera trobar la sortida i creu que arriba la fi. Enlluernats ja no sols per aquella sorpresa, sinó per l'armadura de l'emperador, els "periquitos" no s'atrevien ni a respirar. Les boques obertes de sorpresa i admiració, expectants.

-Bon dia periquitos! És tot un honor, finalment, estar aquí i poder conèixer la vostra vila i a tots vosaltres.

Amb aquesta presentació l'emperador Chen va decidir acabar amb aquella situació que resultava tant expectant com incòmode per totes les persones allí presents.

El que vindria després ningú s'ho podia imaginar... ni tan sols el periquito més optimista, s'hagués imaginat que aquella visita canviaria el seu destí, la seva vida, el seu futur.

Finalment, tots van saludar amb admiració i honor a l'emperador Chen.

Chen, després de totes les reverències i salutacions va poder seguir:

-Ja sé que no he vingut mai a aquesta vila, però no per això penseu que no conec la seva història, les seves tradicions, la seva cultura, i sobretot, a vosaltres. El caràcter que tant us caracteritza: lluitadors, combatents, persistents, optimistes. Mai abaixeu la guàrdia i sempre busqueu una solució, una via per la qual trobar el millor per al poble, el millor per a tots vosaltres.

Us admiro! Si, si... no em mireu amb aquesta cara. No és gens fàcil trobar persones com vosaltres, que resisteixin durant dècades a situacions desfavorables, a tants problemes, tantes desil·lusions, i que tanmateix mai perdin la il·lusió, l'esperança, i que sempre continuïn lluitant per buscar un

futur millor, un futur pròsper.

Mireu! Veieu l'exèrcit que tinc? Els veieu forts, alts, poderosos no? Doncs m'atreveixo a dir que qualsevol de vosaltres serieu més que dignes de formar-hi part, perquè teniu més constància, més valentia, més perseverança que la majoria d'ells.

Però no només he vingut aquí a conèixer la vostra població ni a lloar les vostres qualitats. Aquests dies he tingut coneixement de la situació tant precària que ha sacsejat la vostra vila, però no m'imaginava que quan arribés ja tots enfilàrieu el camí cap a la muntanya abandonant aquest indret. Estic segur que si ha arribat aquest moment és perquè ja no quedava cap solució ni cap via per fer-hi front a la situació. Però vosaltres, més que ningú, sabeu que l'esperança mai es perd.

La meva mare, fa anys, va estar a la vostra població. Vosaltres no la vàreu reconèixer, però ella volia conèixer tots els indrets que abastava el nostre imperi, i per això visitava alguna les poblacions vestida de comerciant, o de viatgera, o de pagesa... perquè ningú la reconegués. I el dia que va arribar aquí, en aquestes terres, a la població de l'Espanyol, es va enamorar. Es va enamorar d'aquest indret, de la vostra gent, de la vostra forma de ser. I des de llavors, sempre hi havia alguna nit durant la setmana que em parlava de vosaltres, fins el dia que em va dir: "Chen, tu seràs l'home més poderós d'aquest regne. No et podràs moure tant lliurement com jo, ni visitar poblacions per curiositat o capritx. Però si mai la vila de l'Espanyol i els seus habitants tenen greus problemes, has d'anar cap allí i salvar-los. Aquesta gent són única. Són la força d'un sentiment. El sentiment més pur que pot tenir l'ésser humà, i no ens podem permetre que uns habitants i una població tant única desaparegui o quedi en l'oblit".

Suposo que ara entendreu perquè sóc aquí. I us demano disculpes a tots vosaltres per no venir abans, però no era conscient realment de la gravetat de la vostra situació.

I així va ser com l'emperador Chen els hi va explicar el per

què de la seva presència allí. Tots els “periquitos” ja no van poder contenir les emocions i van saltar d’alegria, van cridar, xisclar. Abraçades, llàgrimes de felicitat, alegria, felicitat. Aquell dia va ser el més feliç de tota la seva vida, de totes aquelles persones incloses l’emperador Chen, que només de veure la felicitat que vessaven ja va entendre tot el que li explicava la seva mare. Com podia ser que hi hagués gent tant única, gent tant diferent...?

El final de la història ja se’l podeu imaginar. L’emperador Chen va salvar tots els habitants de l’Espanyol. Va destinar tots els recursos econòmics possibles per crear nous conreus, noves infraestructures per comerciar, cavalls per poder desplaçar-se, joguines pels més petits, un pou d’aigua per abastar totes les necessitats de la població, i tot allò que va necessitar tot aquell poble per poder viure feliç després d’èpoques de tantes decepcions, tristors i problemes.

Diu la llegenda que el nom de l’Espanyol i els periquitos sempre existirà, que sempre perdurà amb el temps, que sempre hi hauran noves èpoques, noves situacions. Però que el seu tarannà sempre es transmetrà de generació en generació, sempre es respirarà la força d’aquest sentiment entre tots ells, i que per molt malament que vagin les coses en algun moment de la seva història sempre hi haurà una salvació, una nova esperança que albergarà un futur millor, un futur més pròsper, un futur més feliç.

Football Club Espanyol de Samoa

XAVIER LÓPEZ DE FRANCO

No era un día cualquiera... Me levanté con una mezcla de nervios y alegría contenida por el gran cambio que iba a suponer el paso que iba a dar en mi vida. No todos los días lo dejas todo para embarcarte en una aventura tan grande. Mi nueva vida en Samoa.

Pero recapitulemos. Todo empezó con el #WefeelSamoa por parte del Club, en las redes sociales, en contestación a uno de tantos agravios que recibíamos día sí y día también tanto de la prensa como de las instituciones. La respuesta por parte de la gente, tanto aficionados como jugadores fue fantástica, incluso simpática. Durante un par o tres de días todo giró en torno a este país, tan desconocido por la mayoría de la gente, a no ser que fueras seguidor de Rugby, por ejemplo.

Siempre había sido una mente inquieta, y claro, me interesé desde el primer día por Samoa. Datos, datos y más datos, navegando por la red. Fascinando por la Haka en sus partidos de rugby, o de la mafia samoana de la serie Hawaii 5.0. Todo lo que olía a Samoa era devorado por mi cabeza... Incluso me compre 2 banderas del país, una colgada en mi habitación y otra que llevé al RCDE Stadium. A pesar de ciertos colores relacionados con el otro equipo de la ciudad.

Lo que pareció con la excusa de una broma, empezó a ser casi obsesivo... Páginas web, facebook, instagram... todo servía para poder conectarme con el mundo samoano. Poco a poco me iba quedando fascinado, y con ganas de conocer más y más...

Hasta que un día, todo cambió... A las pocas semanas de la "fiebre samoana", recibí un mensaje privado de facebook de Desmond Fa'aiuaso. Hasta ese momento un auténtico desconocido. Se presentó como uno de los jugadores de liga de fútbol samoana, el Lupe Ole Soaga Football Club, uno de los

equipos más importantes del país. Mi sorpresa, lógicamente, era mayúscula.

Me dijo que estaba vinculado a la Federación de Fútbol de Samoa, ya que preparaba su retirada el próximo año como jugador profesional. Me comentó que estaba interesado en conocer más sobre mi labor profesional (era entrenador de fútbol juvenil del Sant Andreu y fisioterapeuta), así como del Espanyol, ya que evidentemente, por medio de twitter había llegado a su país todo la fiebre samoana. (aunque le tuve que explicar bien el origen, ya que no había entendido el “hermanamiento” del club con Samoa).

Tengo que reconocer, que se quedó fascinado por la Mera-vellosa Minoría e incluso me dijo que los más futboleros de la isla habían empezado a interesarse por partidos de nuestro club, viéndolos en directo por internet, pese a la gran diferencia horaria.. Resúmenes de youtube, todo lo que hiciera falta... Parecía increíble!

A mí, personalmente, este hecho me emocionó bastante. Este intercambio cultural, estas ganas de saber por ambas partes, nos creó un vínculo, tanto a Desmond como a mí.

Pasamos las siguientes semanas hablando prácticamente cada día. Desmond, me contaba las maravillas del archipié-lago. Él vivía en la isla de Upolu, en Apia, la capital de casi 40.000 habitantes. Savaii era la otra isla. Entre las dos se repartían todos los equipos de la liga samoana. Me habló de los equipos más importantes, a parte del Lupe, el Kiwi FC y el Vaivase Tai, uno de los más laureados, con seis títulos de liga.

Por mi parte, mis conversaciones con Desmond radicaban en “la força d’un sentiment”. Le inculqué el sentimiento pe-rico, la lucha diaria que nos convertía en únicos, en raros, ilógicos (como pregonaba la famosa campaña publicitaria). El como futbolero, me sorprendió con algunos datos de nuestro querido club, como el famoso “tamudazo”.. (¡Qué grande fue, traspasó fronteras!)

Todas estas conversaciones fueron “inofensivas” hasta que

en Abril de este año me planteó la posibilidad real de visitar la isla. “Por qué no?” Me repetía Desmond. Así que no le di más vueltas, y en verano de 2017 pasé 3 maravillosas semanas en Samoa.

No os podéis imaginar que experiencia tan única e irrepetible (o eso creía). Conocí por parte de Desmond todos los rincones de Samoa, así como todo lo que rodeaba al fútbol en la isla, la composición de la liga, conocí los cargos de la Federación Samoana de fútbol.. Y en este punto llegó una curiosa y descabellada oferta: “¿te gustaría trabajar para nosotros? Queremos impulsar el futbol en Samoa, sobre todo para la Champions de Oceanía y queremos gente que respire fútbol, que tenga este sentimiento tan grande, y tú sin duda, lo tienes” Os tengo que confesar, que me lo tomé un poco a broma. Me quedé mirando a Desmond que me asentaba con la cabeza..

En el viaje de vuelta le estuve dando muchas vueltas... En mi vida no tenía cargas, tenía 29 años, y estaba soltero... y dicen que tienes que viajar.. Valoré todas las opciones en las siguientes semanas... Pero no lo veía claro: lo que más me dolería, era no poder ir al estadio a animar al Espanyol... Me asaltaba un mar de dudas.

En enero de 2018 el equipo de Quique iba como un tiro. Diecisiete jornadas, y estábamos con 33 puntos como quintos clasificados. El proyecto de Chen iba viento en popa. Y fue también el momento que me decidí: me voy a Samoa.

Acabé la temporada con el Sant Andreu juvenil, y pedí una excedencia de un año en mi trabajo como fisioterapeuta. Dicen que las cosas importantes de tu vida las tienes que hacer con el corazón. Así que le hice caso.

22 de julio de 2018. Estaba ya en el Aeropuerto del Prat rumbo al viaje más exótico y radical de mi vida. Escala en Miami y San Francisco... rumbo a Samoa.

1 de agosto de 2023. Mi nombre es Albert García, tengo 35 años, casado y con una niña de 2 años, Kono. Y lo más importante: soy fundador y presidente del Football Club Espanyol

de Samoa, fundado en 2021. Sé lo que estáis pensando, lo que pareció una broma, es una auténtica realidad. El sentimiento perico había llegado muy lejos, ¡no os podéis imaginar lo que es esto!

Así que... os espero! #wefeelSamoa #wefeelFCESpanyol-Samoa

Mi Espanyol

JOSÉ MANUEL MARCELO GIRÁLDEZ

SPor segundo año consecutivo aquí os dejo mi escrito. Lo he hecho con todo el cariño del mundo, ese cariño llamado R.C.D. ESPANYOL , el cual me cautivó desde muy pequeñito a pesar de ser sevillano.

Me gusta escribir, lo podré hacer mal, bien o regular pero lo que no me cabe duda es que lo haga como sea, es desde un sentimiento profundo hacia los colores blanquiazules.

Hay una frase que la pronuncio mucho cuando escribo algo. Y es “No soy escritor ni poeta, sólo escribo lo que siento por ti”

Sin más preámbulos os dejo mi relato. Espero que sea de vuestro agrado. ¡¡VA POR TI, ESPANYOL!!

No cabe duda que el fútbol levanta pasiones. La pasión que siente el hincha perico en su estado es factor de muchos análisis que no sólo se relacionan con el deporte, sino también con aspectos culturales, sociológicos y psicológicos de cada aficionado.

A lo largo de los años, el fútbol ha tenido un nivel cada vez más importante y progresivo sobre la mente de las personas, con gran influencia en la sociedad. Y ahí entra el equipo de nuestros amores, un equipo que a pesar de estar en la ciudad que está no deja de tener adeptos y levantar pasiones no sólo por Catalunya sino al resto del país. Si hay un sevillano como yo que siente un amor profundo por el equipo barcelonés, habrá más por toda España.

Motivos para ser del Espanyol:

Porque el Espanyol es un equipo familiar, que engatusa al que llega de fuera, una afición ejemplar que allá por donde va, da muestras de señorío y de saber comportarse.

Son 117 años de historia... ¡¡Casi ná!! Siendo así uno de los primeros equipos en darle patadas a un balón en nuestro país. El peso de la historia también es un factor importante, no me puedo ni imaginar cómo sería aquellos primeros aficionados y futbolistas... esas gradas... etc...

El Espanyol es un equipo con orgullo, casta y coraje, acostumbrado al.... ¡¡No pasa nada, el siguiente partido se ganará!!

Está comprobado que somos una gran afición, sobre todo fiel.

Uno no elige ser del Espanyol... es el Espanyol el que te elige.

Es una filosofía de vida, una manera distinta de afrontar la frustración con la tranquilidad de saber que mañana es otro día, el perico asume que posiblemente no celebremos títulos cada año, pero celebramos cada victoria como si fuese una final, porque lo importante no es contra quien juegue, sino que el ESPANYOL ESTÁ JUGANDO.

Es decir yo creo que resumiendo... Espanyolista es feliz por el mero hecho de que existe, son días de fiesta el día que jugamos, el hecho de levantarte y decir ¡¡Hoy me enfundaré mi camiseta mi bufanda etc... y para el estadio!!

Los títulos y victorias son premios añadidos.

El seguidor blanquiazul no conoce de números ni estadísticas, ni de clasificaciones históricas, sabemos animar de palmas, de dejarnos nuestras gargantas, de ilusión de un corazón galopando a mil por hora en cada zancada de un canterano que despunta. El espanyolista asume que los demás no comprenden nuestro lema de R.C.D. ESPANYOL. LA FORÇA D'UN SENTIMENT que está grabado con letras de fuego.

La capacidad de un perico no conoce límites porque sabe que somos capaces de cualquier cosa cuando nadie lo espera.

Y os preguntaréis, ¿cómo un sevillano simpatiza con el Espanyol? Pues no lo sé, preguntárselo a ese equipo de 117 años de historia.

No me canso de decir ESPANYOL = SENTIMIENTO.

Si lo entiendes y lo sientes eres o puedes ser perico, aunque no lo sepas. Por todo ello.... GRACIAS ESPANYOL , TE QUIERO DE POR VIDA , ESTÉS DONDE ESTÉS, TE SEGUIRÉ .

Un saludo cordial de un sevillano para toda la familia blanquiazul.

¡¡VISCA L'ESPANYOL!!

Por el voley blanquiazul

Josep Maria Miedes Guerra

“Cecilia del Risco al saque. La perica tiene en sus manos la posibilidad de ganar de nuevo la Liga de voley. Sirve Cecilia y... ¡¡¡punto directo!!! El Espanyol vuelve a ganar la Liga. Un saque en suspensión, ajustado a la línea lateral y la receptora del Tormo Barberá no puede hacer nada por evitar el punto que da el set y el partido. El Espanyol vuelve a ganar la Liga”.

Ésta es solamente una de las mil y una jugadas ganadoras que tenía el RCD Espanyol de voleibol femenino. Con Cecilia como crack mundial, las blanquiazules fueron (y siguen siendo) una de las secciones más laureadas del club espanyolista.

Ver los partidos de las chicas del voley en el vetusto Palacio de los Deportes de la calle Lleida era una de mis pasiones. Era tan grande la falera que yo tenía que incluso iba a sus entrenamientos. Fui al frontón de Can Caralleu, al pabellón de la Seat en Zona Franca y hasta al polideportivo de El Carmel. Siempre estaba allí. Me gustaba ver a aquellas jugadoras entrenar para ser más grandes. Incluso una vez, en Can Caralleu, yo mismo entrené con ellas. Les faltaba un par de jugadoras por lesión y me llamaron por si quería participar. Allí en la pista, con tejanos y zapatillas deportivas que nada tenían que ver con el voleibol, me puse en mi zona y jugué con ellas. Una experiencia realmente excepcional. Marta es la que dirigía el cotarro. Era la capitana, la veterana. El técnico Víctor Hugo daba instrucciones que a mí me costaba entender. Siempre había alguna jugadora, como Marián o Virginia, que me ‘traducía’ lo que quería ver el técnico de sus ensayos. Y yo hacía lo que me decían que hiciera. Yo era muy patoso, lo reconozco porque lo mío era el fútbol sala, pero el placer de intentar hacer un ‘gorro’ ante alguna de las cracks

era 'el no va más'. Lógicamente, nunca pasó eso, pero yo ya me conformaba con poder estar con ellas ahí en el parquet, participar con el equipo, con Maria Àngels, con Montse, con Natalia...

Era un grupo sano, sanísimo, con mucha complicidad entre todos. Hasta hacíamos alguna salida en plan barbacoa en casa de alguna jugadora que vivía fuera de la ciudad.

-Pero, ¿qué es lo que vamos a comer? Y Cecilia me decía: "Es sorpresa". Era pollo escabechado, una receta típica del Perú, su país. Como internacional lo ganó casi todo y fue elegida la mejor jugadora de los Juegos de Moscú en 1980, aunque su selección acabó tercera. Y la 'mascota' del equipo era La hija de Cecilia, Cecilita, que posteriormente también jugó a voleibol profesional.

A la 'barbacoa' íbamos todos, hasta Diego León, el árbitro de voleibol que conocía a todos en el mundo del voleibol. Diego tampoco se perdía una de estas 'reuniones familiares' en la que todos aportábamos nuestro pequeño granito de arena para que el voley fuera más conocido en nuestro país. Era otra época. Ahora es todo mucho más hermético, menos 'humano' si se me permite la expresión. Si querías hacer una entrevista a alguna jugadora, sólo tenías que acercarte a ella, quedar para tal día a tal hora y ya está. Sólo quedaba que la protagonista saliera en el diario y yo mismo le llevaba un ejemplar del diario a un entrenamiento para que se lo quedara. Éramos una familia, una 'maravillosa minoría' en los años 80. Ahora, hay que llamar al club para decir que quieres hablar con tal jugador o jugadora...

En los once años que vivió la sección se ganaron 3 Ligas, 5 Copas de la Reina y una Supercopa de España. Y todo el equipo se basó en una misma jugadora, Cecilia del Risco, que llegó al club en 1984. Con ella en el equipo, el Espanyol logra su primer

título, la Copa de la Reina en 1984. Fue el inicio de una década brillante a pesar de que el voley no provocaba mucha expectación. A los partidos de Liga íbamos los de siempre,

papás, mamás, hermanos, novios, amigos, dos o tres periodistas y sólo algunos aficionados. Pero ellas se sentían muy arropadas. Poco a poco sí iba acudiendo la afición a los partidos conforme el Espanyol ganaba partidos.

Los encuentros contra el Tormo Barberá de Xàtiva tenían un 'plus' de agresividad deportiva. Las valencianas y las catalanas dominaban el voleibol femenino y muchas veces saltaban chispas en los enfrentamientos. Los gestos de rabia exteriorizada cuando se gana un punto era una constante, pero siempre con educación y respeto. Todo era espectacular. Podías ganar allí como el Tormo podía ganar en Barcelona. Y en los desplazamientos en autocar es donde podías comprobar más el lado humano de ellas. Una vez, rumbo a Xàtiva... "Chófer, ponga esta cinta, por favor". Y era del último LP de Hombres G.

Siempre se jugaba antes o después de los partidos del Espanyol de basket y que se conocía por el nombre de su patrocinador. Sí, el de los Tramullas, Pepe Collins, Mike Phillips, César Galcerán, el hermano de Marta, y eso provocaba que viniera más gente a las gradas porque podía ver dos partidos de su club y de deportes diferentes. Un lujo hoy en día.

Manuel Meler era el gran mecenas de aquel equipo. Ya siendo ex presidente buscaba patrocinadores en algunas de las empresas que representaba en Tabacos de Filipinas. Más de una vez acudió el equipo a la sede de su empresa, en plenas Rambles, para alguna presentación. Luego fue Pablo Ornaque el que ayudó a la sección, con Ramón Condal como responsable en la directiva. Lo repito: nos conocíamos todos y era como una familia.

La Copa de 1992 fue la última competición que ganó el Espanyol de voleibol. Creíamos que los Juegos de Barcelona en 1992 multiplicaría la inversión económica tanto de patrocinadores como del propio club. Pero no. Un año más tarde, el voley perico desaparecía, sus jugadoras se vieron obligadas a tomar decisiones sobre su futuro. Unas lo dejaron del todo, otras cambiaron de club, pero lo que nunca nadie podrá cam-

biar son los títulos que ganó y la enorme ilusión de aquellas jugadoras, más pericas que nadie y que alguna se deja ver ahora por el RCDE Stadium.

Ojalá pudieran volver aquellos tiempos. Ojalá volviera a ver jugar a un equipo femenino de voleibol con nuestra camiseta. Ojalá... Era todo tan cercano, tan familiar...

Nunca nos rindamos

JAUME PÉREZ MASSÓ

Había una vez, en una ciudad lejana (pero tampoco mucho), dos equipos de fútbol. Se llamaban Fútbol Club Agathos y el Virulens Club Depotivo. La mayoría de la gente era aficionada del Agathos, un club antiguo, respetuoso con las minorías del país... un club señor; pero había un pequeño barrio donde todos apoyaban el Virulens, un club muy pequeño, con tan pocos títulos como los que tendría un club sin jugadores. Pero tenía ganas de ganar y, eso, los rivales lo interpretaban como «ganas de pelear».

El Virulens tenía un jugador que había ganado la liga, con otro club, anteriormente. Delantero, diestro, corpulento... era el que aguantaba el equipo, aunque con la ayuda del resto de la plantilla. El entrenador era amigo de los jugadores, y hacía que disfrutaran. El Presidente era un tipo muy abierto, campechano, y que no se preocupaba de nada más que del Virulens.

En cambio, en el Agathos Futbol Club se obligaba a esforzarse al máximo a los jugadores, a traer al menos uno o dos trofeos cada temporada. El Presidente era un señor pedante, que creía que era mejor que los otros presidentes. Se llevaba muy bien con el Alcalde de la ciudad. Este era erudito, de verdad, y muy aficionado del Agathos, tanto que no faltaba ni a un partido.

Esta temporada, sucedió al revés. El Virulens había ganado muchos partidos y se posicionó tercero. El Agathos, que era primero, empezó a notar que su conciudadano se acercaba peligrosamente.

Entonces el Presidente del Agathos fue a hablar con el Alcalde.

—¡Buenos días! ¿Cómo estás?

—¡Bien! Tanto como se puede con el Virulens justo detrás de nosotros. —dijo el Presidente.

—Pero se puede hacer algo... El partido contra ellos está a dos jornadas, y tenéis que entrenar, que mis hilos tejerán una red para que no hagan nada...

—Gracias, Alcalde. Sabía que podía contar contigo.

Mientras tanto, el Virulens se entrenaba cada día, y mejoraba con cada chut. De repente, al salir de los vestuarios, un periodista se acercó al entrenador:

—Buenos días, diario Universal, ¿cómo se siente al saber que se enfrentarán al líder en dos semanas?

—Estamos esperando ese partido con ganas, pero tenemos otro partido justo antes.

—¿Tienen pánico del líder?

—¡No!

—¿Su violencia afectará el partido?

—¿Qué dices? Somos un equipo normal, con intensidad. Y ahora fuera, hemos acabado.

Al día siguiente, el diario Universal publicó un titular que al equipo le sentó muy mal. «Las malas maneras del entrenador confirman la agresividad». El Presidente del Virulens llamó al diario, pero como no respondieron fue a hablar con ellos en persona.

—¡Esto es intolerable! ¿Cómo podéis escribir un titular así? ¡Sensacionalistas!

—Oiga, no nos hemos inventado nada. Las malas maneras de su entrenador con nuestro periodista han sido claras.

—¡Pero fue vuestro periodista el que empezó a molestar! Nuestro entrenador contestó como pudo. ¡Pedid disculpas a los lectores y a nosotros por haber escrito mentiras!

—Creemos que hemos actuado bien, así que no lo haremos. ¿Quiere que lo acompañe?—dijo indicándole la dirección a la puerta de salida.

Indignado, fue a ver al Alcalde, que, aunque del Agathos, podía hacer que la reputación del Virulens cambiase.

—Buenos días. Vengo para que haga algo con el diario

Universal. Mire la portada —y sacó el diario.

—Mm... bueno, pero... ¿es tan grave? ¿No pueden aceptarlo e intentar seguir?

—¡No! Es intolerable, exigimos que echen al periodista o que como mínimo pidan disculpas.

—Lo sentimos, pero no podemos hacer nada. Sería mejor que se olvidaran de esto y que continuaran jugando.

Y se fue el Presidente sin conseguir nada sino enfadarse aún más. Al salir, alguien lo siguió. El Presidente no se dio cuenta hasta pasados dos minutos. Lo siguió hasta un callejón en el que empezó a hablar con el Presidente.

—Soy periodista. No creo que sepa que el Agathos ha hablado con el Alcalde. Él ha dicho que los ayudarán. Ten.

—¿Una tarjeta?

—Llámame dentro de una semana.

El Presidente creyó que estaba engañándolo, y no hizo ningún caso de él. Pero llegó el partido en el que se enfrentarían los dos equipos, y no lo había llamado. El partido era en el estadio Agathos Arena. Recibió un mensaje en el que ponía: Detrás del campo, ahora. Fue y encontró al periodista. Le dijo que lo siguiera hasta el vestuario rival. Allí escuchó la conversación entre el Alcalde y el Presidente y el entrenador del Agathos.

—¿Tienes el dinero?

—Claro. ¿Has hablado con el árbitro?

—Lo he hecho. No pueden ganarnos unos renacuajos que deberían dedicarse a hacer ganchillo.

Estaban a tres minutos de pitar el principio. No tenía tiempo de denunciarlo. Había que jugar...

Pitó el árbitro el inicio del partido. Empezó el Agathos. Jugaron los delanteros, pero el mediocentro del Virulens les hizo una falta. El estadio rugió con gritos de «falta», «roja», «guarros»... Y el árbitro enseñó una tarjeta amarilla al jugador del Virulens. Centró la pelota al área y remataron de cabeza. El portero la paró, pero un jugador que estaba al rechace chutó y marcó. 1-0. El estadio se burló de los aficiona-

dos del Virulens.

Después de sacar, el equipo rival les quitó la pelota, regateó a dos defensas, pasó la pelota y el delantero, que estaba en fuera de juego de un metro, marcó. Los jugadores protestaron, y el árbitro les enseñó tres cartulinas amarillas. 2-0. El Virulens se exasperó. Final de la primera parte.

El Presidente del Virulens fue a hablar con el Alcalde, en los lavabos.

—¿Has comprado al árbitro?

—¿Cómo? ¡No!

—Te he oído. Estabas hablando con el Presidente del Agathos.

—¿Tienes más pruebas?

—¡Malnacido!

—Podría haber estado hablando de otra cosa... Las conversaciones acerca de negocios en recintos deportivos no constituyen un delito.

—Ya verás.

El Presidente fue al vestuario del Virulens.

—Hoy tenemos que luchar. Han hablado con el Alcalde y este ha comprado al árbitro. ¡Ganemos y llevémonos el trofeo!

Salieron al campo. Pitó el inicio de la segunda parte del partido. Después de empezar, el Agathos mandó el balón alto, el otro jugador no pudo recibir perfectamente la pelota y la pasó, pero un jugador del Virulens interceptó la bola y la pasó a un mediocentro, que la envió al defensa. Él se la devolvió, y el mediocentro la colocó en los pies del delantero que había ganado la Liga. Tras hacer un uno-dos con el punta que tenía más visible, disparó cruzado y el portero no pudo pararlo. 2-1. «¡Gool!» gritaron todos. Fueron a celebrarlo al córner.

Otra vez en juego. Después de un par de jugadas que no tuvieron ningún peligro, el centrocampista pasó la pelota al delantero, que pasó el esférico al extremo. Este centró, y después de fallar el punta, el otro delantero, que tenía como apodo «la Escopeta», cabeceó y marcó. 2-2.

El Agathos se cabreó, y decidió sentenciar el partido ya. Fueron a marcar, así que entraron en el área grande. Tras rozar un defensa se tiró al césped, gritando como si se hubiera roto los dos huesos de la pierna derecha. Pitó inexplicablemente penalti.

—¡Guarros! ¡No sabéis jugar! —gritaron en las gradas del Agathos violentamente.

Colocó la pelota en el centro del punto y miró fijamente al portero. Disparó y el guardameta la paró.

—¡Toma! —gritó.

El club rival se encaró contra el cancerbero. Todos los jugadores de ambos equipos estuvieron a nada de pelearse. Hubo empujones, insultos y más tarjetas, pero no puñetazos.

Tras sacar el arquero, el defensa se la pasó al mediocentro, que se la pasó al extremo. Este se sumó al equipo y se la envió al delantero. Chutó y marcó. 2-3. ¡Virulens ganó el partido! Fue un partido increíble. ¡Virulens ganó el trofeo! ¡Superó el Agathos al ganarlo!

La fiesta duró toda la noche. La mañana del día siguiente, el diario misterioso publicó que el Agathos compró al árbitro y perdió.

El titular: Nunca te rindas, aunque el partido esté en tu contra.

????????????????????

JOSÉ MARÍA MONTOLIO RIBAS

Barcelona martes 16 de junio de 2026

Por fin los coyotes peric@s hacían su sueño realidad, se marchaban de crucero, gracias al maravilloso premio obtenido de la lotería primitiva.

Tan cuantioso fue el premio, que fletaron un barco para ellos solos, y surcarían el mar mediterráneo durante dos intensas semanas en las que solo se respiraría españolismo. Las condiciones necesarias para participar en dicho crucero eran: haber participado en la lotería, ser perico, (lo cual, no cabía duda) estar invitado por algún miembro y sobre todo y la más importante, no llevar ningún dispositivo que pudiera ponerlos en contacto con el exterior, no querían saber nada de lo que acontecía fuera, aunque al día siguiente de su marcha, se disputaba la final de la copa Catalunya, un trofeo venido a mas, gracias a la independencia de Catalunya. La final la disputaban los dos equipos más fuertes de la ciudad, entre ellos, nuestro R.C.D.E. Aun así querían desconectar del mundo exterior y pasárselo como siempre, genial, además el grupo era apolítico y este trofeo se estaba utilizando como un acto político al cual acudían todos los que querían salir en la foto.

Ya embarcados, y enfundados tod@s en su equipación blanquiazul, (nadie había traído ropa que no se identificara con su club) se dispusieron a hacer, su sueño realidad: EL CRUCERO COYOTE.

El primer día fue sencillamente maravilloso, todo un grupo de personas bien avenidas y además pericas, disfrutando de comida, juegos, piscina, solárium.... Vaya un lujo jamás imaginable. El segundo día se iba a convertir en algo más duro, se enfrentaban a la noche a su máximo rival, y ni si-

quiera sabían la alineación que iba a poner el míster, algunos hacían conjeturas, otros hicieron porra del partido, hubo quien se pasó el día rezando, y como no, también había los que aún iban haciendo la conga por el barco, decididos a que en esta ocasión y por primera vez en su vida, no querían saber nada de fútbol.

Fue cayendo la noche, y los nervios entre los más preocupados por el partido, aumentaban por minutos, la mayoría de ell@s se recluyeron en sus camarotes y a base de tila intentaban dormir, mientras oían aún de fondo como un gran número de personas del grupo cantaban el amics per sempre de LOS MANOLOS.

Mientras en tierra, en el campo del rival de nuestro equipo, (sede escogida por la federación para disputar la final debido a su capacidad) saltaban los jugadores de ambos equipos al terreno de juego, el nuestro, con una media de edad de 23 años, salía con la ilusión del novato, pero consciente de que era muy difícil superar a su contrincante que no reservó a ninguna estrella, entre ellas el jugador al que todo la prensa consideraba el mejor del mundo: Lalo Polalo.

Empezó el partido con normalidad, nuestro Espanyol, salió con muchas ganas, tanto fue así, que en minuto 18 ya ganaba por uno a cero, gol de nuestro carismático Marcos Piedra. La afición local enfurecía ya que no esperaban ni siquiera que nuestro equipo lograra un gol, todo eran gritos e insultos que solo se detuvieron en el minuto 21 para recordar aplaudiendo las dos aficiones, a nuestro eterno capitán. Gran gesto por parte de la hinchada contraria, que duró solo un minuto, para volver transcurrido este, con mucha más insistencia a proferir toda clase de improperios.

Como era de esperar, nuestro equipo se cerró atrás achicando como podía, todos los balones que les llegaban una y otra vez, Lalo Polalo, lo intentaba de todas las maneras, pero le era imposible atravesar el muro que en su área habían levantado los pericos, cuando de repente pasó algo que hubiese podido cambiar nuestras vidas.

Transcurridos 73 minutos del pitido inicial, la estrella local, empezó una jugada desde el medio del campo hasta nuestra área, sorteando hasta cinco jugadores blanquiazules mientras oía corear su nombre por todo el estadio. Nuestro gran defensa brasileño Nuno Nanuno, salió a su encuentro y le robó el balón, Polalo aún exhausto por el esfuerzo, se giró y corrió con toda su alma para intentar arrebatarse la pelota a Nuno, y al intentar conseguirlo, le entró por detrás a nuestro jugador, con tan mala suerte que este cayó encima de él y cogiéndole en mala postura su pierna derecha, se la fracturó por tres sitios. Fue una lesión fortuita que la afición local no interpretó de esta forma, creían que Nanuno se había dejado caer a propósito para de esta forma lastimar a Lalo. Conforme iban viendo los gestos de dolor y de Polalo y la cara de preocupación de los asistentes médicos, iban aumentando en crispación. Tanto fue así, que cuando la camilla abandonó el terreno de juego portando a su estrella, y después de escuchar por la radio a través de los medios más sensacionalistas que el alcance de la lesión de Lalo le podría apartar de los terrenos de juego para siempre, hubo una invasión del campo por parte de la afición local por lo que fuerzas del orden tuvieron que actuar con contundencia y sobre todo intentaron por todos los medios, proteger a los jugadores de ambos equipos, así como al trio arbitral.

Ha salvo ya los jugadores los cuales fueron evacuados en helicóptero a un lugar no revelado, y trasladados después a sus respectivos domicilios, la violencia en el estadio iba creciendo, la afición perica era escoltada hasta los vestuarios del campo, donde se les aconsejaba dejar todo lo que pudiesen llevar encima referente al R.C.D.E., (camisetas, gorras, llaveros etc.) todo ello para que no tuvieran problemas a la hora de abandonar el recinto. El club local, incluso facilitó camisetas de su equipo, para que si alguno se la quería poner, pasase desapercibido, cosa que más de un aficionado consistió, presos del miedo. Otros se la jugaron y salieron a la carrera en busca del refugio de su domicilio, aunque algunos por el

camino, se llevaron insultos y algún que otro golpe.

Mientras, en el crucero coyote, algunos ya habían abrazado a Morfeo y el grupo más animado iba por la tercera conga, eso sí, todos ellos ajenos a lo que había ocurrido.

Al día siguiente, la ciudad condal, se levantó indignada con todo lo referente al mundo perico, algunos aficionados de nuestro equipo pidieron fiesta en el trabajo, otros simplemente lo dejaron, hubieron los que acudieron a sus puestos de trabajo argumentando, que ya no eran pericos y dándoles la razón a los seguidores del otro club, ya que temían por sus puestos de trabajo. En los bares, no se hablaba de otra cosa, y todo el mundo esperaba la entrada de un seguidor del Espanyol, para recriminarles la acción de Nuno e insultarle e incluso pegarles, el ambiente para los espanyolistas, era insoportable, solo había que leer el titular de portada del Universo del deporte, diario de tirada nacional: ¡NANUNO SE CARGO EL FUTBOL!

Pasados los días, la tensión iba a mas, no se veía a ningún perico por la calle, (al menos con alguna cosa puesta a la vista, del R.C.D.E.) ya que los que lo eran, intentaban pasar desapercibidos. Los medios de comunicación ayudaban a aumentar el odio hacia nuestro equipo, con frases como: -el mundo se queda sin dios!!!-, -todos pedimos castigo para Nuno!!- , - ser perico ya no se lleva!!

Los miembros de la peña, agotaban las horas en el barco, pues ya estaban a punto de atracar en Barcelona, se lo habían pasado maravillosamente, pero la gran mayoría estaban ansiosos por pisar tierra y saber lo que había conseguido su equipo ante el eterno rival en la copa Catalunya.

Nuno Nanuno, estaba desaparecido, nadie sabía de él, y la directiva del club blanquiazul, era acusada de fomentar la violencia, al intentar explicar que la jugada donde se lesiona Polalo, había sido fortuita.

Ya habiendo abandonado el barco, los coyotes se dirigían hacia el autocar que les debía devolver a sus respectivas casas el cual estaba a 15 minutos del puerto. Se podría decir, que

eran y con casi total seguridad, las únicas personas en todo el territorio catalán, que lucieran los colores blanquiazules!! En su camino, ya tuvieron que escuchar algún improprio por parte de los trabajadores del puerto: -se puede saber de dónde salen estos!!-, -provocadores!---serán desgraciados!! -, estas y otras frases que escucharon en su recibimiento les hacía presagiar, un triunfo ante “los otros”. Al llegar al autocar, el chofer que era perico, los miro con cara de circunstancias y le dijo:- que tal el crucero?- a lo que respondieron todos al unísono: bien!!! Y el partido?-.

El conductor alargo su brazo y les entrego un ejemplar del día después del encuentro, de uno de los diarios de la ciudad, en el que se podía leer en su portada: suspendido el partido y muerto el futbol!!! . Incredulos por lo que leían, se subieron al autocar, pero le pidieron al chofer que no arrancara, que debían debatir sobre el tema y mirar de cómo actuar al llegar a sus respectivas casas y trabajos, -Vamos Pepe!! Explicanos!!- le decía un miembro de la peña a el conductor. Este los puso al corriente de lo acontecido, explicándoles que Nuno no había tenido nada que ver, pero que los aficionados rivales estaban que echaban humo y habían volcado su ira con todo lo que estuviese relacionado con el R.C.D.E..Tampoco ayudaba nada, que Polalo no hablara y dijera la verdad de lo acontecido. El secretario de la peña, que regentaba un bar en la zona noble de Barcelona, invito al resto de los miembros de la junta, a hablar con el astro lesionado ya que disponía de su número de teléfono debido a que ese año le había servido el catering en la fiesta de cumpleaños de su hijo. La sorpresa de los peñistas fue, que al hablar con Lalo, este les invito a que fueran a su casa, pues les tenía que explicar varias cosas, a lo que nuestros amig@s aceptaron sin dudar.

Sin pensarlo, pusieron rumbo a la mansión de Polalo, donde todo hay que decirlo, les recibieron muy gratamente.

Polalo, nos invitó a sentarnos a su alrededor, y cuando ya estuvimos acomodados y con un refresco en la mano, nos dijo lo que odiaba el mundo donde lo habían metido, su vida esta-

ba condicionada por un contrato con una marca deportiva, y que esta marca le controlaba sus actos y sus palabras.

Se sinceró con todos nosotros, y nos comentó que Nuno no tuvo nada que ver con su lesión, que al revés, que él hubiera sido el que le pudiese haber hecho daño a Nanuno, pero que por culpa de ese contrato, no podía decir la verdad ante los medios, ya que de esa forma, perdería todo lo referente a primas de publicidad.

Como los peric@s son diferentes, se miraron entre ell@s y parecían tener las cosas claras, el dinero no da la felicidad y decidieron entre tod@s y utilizando de interlocutor a su presidenta, dedicarle estas palabras: - Mira Lalo, para muchas personas eres muy grande por tus éxitos futbolísticos e incluso hay quien te considera un dios, pero no se llega a ser un grande de verdad, sin saber lo que es ser pequeño, la humildad se cuece sin nada, la soberbia se cocina con muchos condimentos. Estrecharon la mano al crack, y dando media vuelta se dirigieron de nuevo al autocar.

Una vez en el interior del vehículo, comentaron el episodio y decidieron convocar para el día siguiente, una rueda de prensa para intentar lavar la imagen de nuestro club y nuestra afición. Acordaron no decir nada de lo acontecido con Polalo, ya que este, así lo había pedido.

Pusieron la convocatoria en las redes sociales y la noticia corrió como la espuma, hacía tres semanas que no se sabía nada de los periquitos!!! Además esta peña siempre había sido considerada de lo más respetuosa y seria.

Al día siguiente todos los miembros de la junta ataviados con la blanquiazul, se dirigieron a el local social donde tendría lugar la comparecencia con los medios y una vez allí, pudieron comprobar que solo un medio de comunicación perico había hecho acto de presencia, los otros los ningunearon esta vez más que nunca.

Empezó la rueda de prensa con los miembros de la junta, 2 periodistas del M´agrada, y 15 aficionados pericos que decidieron dar la cara. La directiva de la peña dudó por un

momento el seguir llevando a cabo esta iniciativa, pues aunque fue muy seguida por redes sociales, poca gente se atrevía a venir. El tesorero de la peña, muy aficionado a los selfies y súper positivo, inmortalizó el encuentro y como en él era habitual lo colgó en el Facebook con el siguiente comentario: peric@s autentic@s dando la cara.

Como si de un llamamiento se tratara, los peric@s iban acudiendo poco a poco al local social de la peña, l@s vocales se encargaban de acomodarlos y en tres veces se pidió que se retrasara el comienzo del acto, pues miles de peric@s estaban de camino. Fue la vicepresidenta la que tuvo que cerrar el local e impedir que más gente pudiese entrar, centenares de peric@s se quedaron en la calle, eso sí, esta vez no se escondían, desde el interior se podía escuchar el:¡¡por el sol se alzarán las banderas, y las palmas volverán a sonar.....!!

La presidenta con los ojos llorosos y sin apenas articular palabra debido a la emoción, empezó su discurso y todo el mundo respetó sus palabras, menos cuando a los diez minutos del mismo, un chico bajito con una gorra en la cabeza y gafas de sol oscuras se acercó al estrado y le pidió el micro para poder hablar. Sorprendida nuestra presi, le pidió que se identificara y enorme fue la sorpresa al saberse de quien se trataba. Cuando el chico en cuestión se despojó de gorra, gafas y barba que también llevaba postiza, comprobaron atónitos que se trataba del que para muchos era un dios: Lalo Polalo.

En un arranque de sinceridad, Lalo reconoció como había sido la jugada y que Nuno Nanuno no tuvo nunca la intención de lesionarlo, al revés, que hubiese sido más lógico que el lesionase a Nuno, También explicó por qué no lo había explicado antes, sabía que a partir de ahora se quedaba sin patrocinio de marca deportiva, pero su conciencia no le permitía vivir con esto, sabía de lo difícil que era ser peric@ en Barcelona y era consciente del mal trato recibido por las instituciones hacia nuestro club.

Los aficionados Espanyolistas, se levantaron a la vez y

aplaudieron a rabiar las palabras de Lalo, los 2 periodistas del M'agrada, se frotaban los ojos, tenían una exclusiva mundial!! Y los miembros de la junta Coyote se fundían en un abrazo sabedores de haber hecho bien las cosas.

Al día siguiente, el blanquiazul volvió a lucirse con orgullo, los del otro equipo no sabían ni que decir, Polalo recibió una propuesta de renovación de su marca deportiva por su honestidad y la prensa del país titulaba: JUSTICIA A LOS PERIC@S

Capítulo 3

MIGUEL PARRA LÓPEZ-VAILO

Ángel se levantó como cada mañana de lunes, salió a correr su media hora, pero esta vez recorrió más distancia porque el mismo se dio cuenta, que iba más rápido de lo normal, aún le duraba el cabreo por este caso raro en que se había metido.

Vuelta a casa afeitado y ducha, y para la estación que quería coger el tren de las ocho, como siempre.

Durante el trayecto del tren su pensamiento estaba, en cómo hablar con la mujer para que le dejara seguir el caso, para intentar resolver el asesinato de su marido, le preocupaba más el permiso para poder seguir investigando, que le pagara, el solo quería resolver el caso, porque estuvo cerca de la víctima y posiblemente del asesino y no se dio cuenta, su instinto falló, aunque realmente él investigaba un adulterio no hacía de seguridad.

Al llegar a Paseo de Gracia, repitió su rutina de siempre en dirección a la oficina, parando en la cafetería, pidiendo lo de siempre, pero esta vez el camarero lo entretuvo un poco más de la cuenta hablando del partido de su Espanyol.

Llego a su oficina, y empezó a investigar a los ocho vecinos del bloque que visito Lluís, cuando llevaba ya cuatro horas y descarto a todos los vecinos, porque no conocían a Lluís y porque comprobó donde estaban a la hora del crimen, con lo cual tendría que volver para poder conocer a los tres que le faltaban por identificar, e ese momento sonó el teléfono.

-Investigaciones Caralt dígame.

-Ángel, soy Paula Pla, necesito hablar con usted, pero me gustaría que fuera cara a cara, tendría algún problema en pasar por mi casa esta tarde.

-No hay ningún problema, es que incluso estaba a punto de llamarla para pasar a verla, ¿a qué hora quiere que este allí?

-¿Qué le parece a las cuatro?

-Perfecto, a esa hora llegaré.

-Pues hasta luego.

-Hasta luego.

Ángel pensó que tenía tiempo de sobra para comer y llegar a su cita sin problemas, pero ese tiempo que le sobraba lo ocupó en comerse la cabeza, pensando para que lo quisiera ver la señora Pla.

Llegó a casa de la señora Pla, puntual como siempre cuando pico no tuvo que esperar mucho a que ella abriera, y que le dijese que la acompañase al salón.

Nada más entrar le pidió sentarse y comenzó directa al grano.

-Ángel, para empezar no le responsabilizo de la muerte de mi marido, porque como me explicaron los mossos, al producirse en nuestro parking, usted no tenía acceso y solo tenía que averiguar si me era infiel, y segundo y el motivo por el que le echo venir. Necesito que intente averiguar quién ha matado a mi marido, porque los mossos dicen que no tienen ninguna pista y que será muy complicado, pero he preguntado a sus excompañeros, y creen que a usted le costaría menos al estar en exclusiva y ya antes siguiendo a mí marido.

-Yo soy una persona que no me podría quedar tranquilo sino lo intentara, pero quiero recordarle que no soy ya mosso, y no dispongo de todas las facilidades que tienen ellos.

Y la única pista que tengo yo, es intentar averiguar donde estuvo la hora y media que no lo tuve controlado, cuando entro en el edificio, y ya había empezado a investigar a los vecinos. Sin que usted me hubiera autorizado.

-Pues siga por esa pista si cree que le puede llevar a algún lado.

-Ya he descartado a ocho de los once vecinos, me quedan tres, pero parece que estos serán mucho más difícil.

-Pues como quiero que se ponga, lo antes posible, a trabajar en resolver el asesinato, no le entretengo más. Eso sí me gustaría que me informara cada tres días de su avances para

sí lo vemos conveniente, comunicárselo a los mossos, para que ellos también sean más eficaces.

-De acuerdo, me marcho, y utilizares a mis amigos, para ver si puedo averiguar algo más, del que haría yo solo. El jueves le llamare para informarle. Adéu.

-Adéu.

Ángel salió y fue directo a su despacho, para preparar el planing, para el día de mañana.

Por la mañana se levantó como siempre, hizo sus ejercicios, pero al volver a casa y después de ducharse, desayuno porque había decidido irse con la moto para poder moverse por Barcelona sin ningún problema.

Llegó al edificio donde había entrado Lluís, y directamente se coló y fue a picar a los tres vecinos que no había conseguido nada de ellos y entrevistarlos directamente. Le costó todo el martes y la mañana del miércoles, poder hablar con los tres y confirmar luego sus cuartadas.

El primero era un ruso, que tenía alquilado el piso en negro y por eso no cuadraban los datos, pero aparte de ser un hombre trabajador , que estaba todo el día en la obra y solo iba al piso a dormir, solo se le podría acusar de contar malos chistes, a lo mejor en ruso tenían más sentido.

El segundo era una madre y un hijo que estaba enfermo, y se pasaba todo el día cuidando a su hijo sin salir, los nombre del piso no coincidían porque se lo adecuo un hospital para cuidar al niño y no estaba por eso a su nombre.

El tercero era más complicado era una chica informática que trabajaba desde casa para una empresa importante y que era una paranoica de la seguridad y por eso no estaban sus datos en el piso, hasta intentó explícame que había montado un entablado de empresas para comprar el piso, pero otra de sus excentricidades es que no salía nunca de casa, compraba por internet, tenía sus videos, series y sus juegos, ósea una friki.

Después de dos días de investigaciones no había conseguido nada, por donde seguir, bueno ahora tocaba cambiar de chip,

se fue a su oficina se adecento, saco su camiseta del Espanyol y en moto hacia el campo, para este partido la Penya de Montmelo no podía poner autocar porque por culpa del horario no se llenaría y si no se llena no se puede pagar, con lo cual cada uno se iba por su cuenta, algunos se iban en coche en grupos y el decidió ir directo con la moto.

Al entrar al campo decidió pasar desapercibido, por si había algún excompañero estuviera trabajando y le preguntara por el caso, tuvo suerte no conocía a ninguno de los que estaban en su puerta. El partido empezó mal como llevaba el caso y a los 27 minutos el Málaga se adelantó con gol de Fernando, pero a partir de la segunda parte la cosa cambio en el minuto 55 Ben Sahar consigue el empate con un gol de cabeza después de un gran centro, y en el minuto 81 Iván Alonso consigue la remontada con un gran gol, recorte y fuerte chute a la izquierda del portero, pero lo mejor del gol fue la dedicatoria a nuestro difunto capitán 21 y a su hija que acababa de nacer.

Mientras volvía a casa pensaba, la mejor manera de acabar unos días horribles, ya me volveré a preocupar mañana del caso.

CONTINUARÁ....

L'Espanyol, català?

Jaume Pérez Massó

Nota de l'autor: El següent text esta basat en una historia personal verídica i pròpia. Quan llegiu una part en cursiva, enteneu que originalment seria en francès.

Quan en Jofre hagué arribat a Rennes, començà a conèixer molta gent. Anà d'Erasmus a la capital bretona, una zona que té una cultura diferent a la de França, o això creia. Per tant, pensava que seria com a Catalunya. S'instal·là a l'habitació de la residència, que era molt petita. Tenia una gran finestra i un lavabo menut, però per a fer-la acollidora, hi posà dues banderes: la de l'Espanyol i la de Catalunya. Durant l'estada Erasmus a Rennes, anava a classes de Llicenciatura d'Espanyol perquè havia de completar el nombre d'assignatures del seu contracte escolar. En aqueixes classes conegué francesos i espanyols Erasmus. El primer dia, tot començà així...

–Molt bé, que hi ha Erasmus? –digué el professor.

–Sí, nosaltres.

–Com us dieu?

–Manolo Rodríguez.

–María González.

–Jofre Masnou. (S'ha de pronunciar ['ʒofrə], amb la jota catalana, i la vocal neutre a final del nom.)

–Com? J... Jérôme? –preguntà el professor.

–No, Jofre. –repetí lentament.– És català.

–És igual, d'on sou?

–De Saragossa.

–D'Almeria.

–De Barcelona.

–¡Ah! !España! –passà a fer classe.

–¿Cómo te llamas? –li preguntaren els espanyols.

–Jofre.

–¿Yofra? – digueren estranyats– ¿Cómo es en español?

–Creo que Wilfredo...

–Es mejor en español...

Ningú no aconseguia dir el seu nom. Quan conegué els francesos tingué els mateixos problemes.

–Com et dius?

– Jofre.

–J... Jérôme?

–No, Jofre... Si vols pots dir-me Guifred. És la versió en francès. Jofre té relació amb Guifré, i

Guifré és Guifred.

–Però no! En Francès és un nom de vells! Et diré Jojo. I d'on ets?

–Sóc de Barcelona.

–¡Ah! ¡España! Hablo un poco español.

No volia pas discutir amb ningú, per la qual cosa no deia públicament que era espanyol ni català, sino que deia que era barceloní. El francès amb qui es feu mes amic l'anomenava com havia ja dit, tot i que els altres, de bona fe, no aconseguien pronunciar mai bé el nom original. Qui no sabia d'on venia, deia Jofr (en francès, les ultimes Es no se solen pronunciar), qui sí que sabia d'on venia, deia Khofre (la kh internacionalment es llegeix com la jota castellana) pensant que era completament espanyol, i qui intentava dir-ho bé i més s'hi aproximava deia o Jofre o Jofra.

Mes tard s'assabentà que hi havia classes de català, i decidí anar-hi, no per aprendre'l, sinó per a ajudar tots els francesos que volguessin aprendre'l, perquè "si ja t'agrada que els francesos et parlin espanyol, encara t'agrada més si et parlen català". La professora, nativa de la zona de Barcelona, que es deia Anna, no tingué cap problema en deixar-lo assistir a classe. Per tant, hi conegué moltes franceses que volien aprendre el català. Algunes d'elles volien aprendre'l perquè tenien família i amics a Palamós, d'altres per política, d'altres perquè havien d'escollir una tercera llengua i no sabien

quina.

Aqueixes amigues franceses el tractaven com a un més, però donaven per fet que, com que era català, li agradava el Barça. Qualsevol vegada que el Barça guanyés, li ho deien. En Jofre, el primer cop que li ho feren, no digué res, simplement assumí. Però el segon cop els ho explica.

–Mira, Jojo, el Barça ha guanyat! És primer a la classificació!

–Ah, però, jo no sóc del Barça...

–Com que no! Ets català i no ets del Barça! Doncs, quin català que estàs fet...

–Sóc de l'Espanyol, l'altre equip de la mateixa ciutat... i sóc tan català com ells, o més...

–Perdona...

Tot i haver-ho dit uns quants cops, no els quedava clar. No gaire gent el coneixia, però hi havia alguna persona que sí que coneixia l'Espanyol, i aquesta li preguntà com anava a la classificació. Un cop, quan sortí de l'habitació per anar a classe, es posà la samarreta de l'Espanyol. Hi hagué un home, que devia ser camerunès, que en passar pel costat d'en Jofre digué "Kameni!". En Jofre es girà, somrigué i li respongué amb un braç en alt per animar. En tot cas, l'Espanyol i els seus jugadors no eren pas tan desconeguts.

Després de la classe, en Manolo, el noi de Saragossa, juntament amb els altres amics, anà a la seva habitació. S'havien fet amics, i de tant en tant anaven a l'habitació d'algun amic per parlar. Quan en Manolo hi entrà, veié les banderes, i s'estranyà: "Eres el primer catalán, orgulloso de ser catalán, y perico que conozco".

Llavors, cansat que li diguessin que era igual que els altres espanyols, que no pensessin que era català i que parlava una llengua diferent, i que si algú ho pensava, també pensava que ser català era ser obligatòriament del Barça, començà a aclarir les coses:

–Tan estrany és un barceloní orgullós de ser català i perico? Per començar, el Reial Club Deportivo Espanyol de Bar-

celona va ser fundat per universitaris catalans. El Barça va ser fundat per un suís i gent estrangera. I, a més, els nostres colors son el blanc i el blau, els colors de l'almirall Roger de Llúria.

–Però l'Espanyol no guanya res. El Barça guanya de tot i va sempre a Europa. –digué un d'ells.

–És veritat que ells tenen molts reconeixements internacionals. Però nosaltres també viatgem i hem guanyat coses: quatre copes del Rei, i hem arribat dos cops a la final de la copa de la UEFA, i en aquesta l'última, jo mateix vaig anar a Glasgow a veure el partit... inoblidable. A més, quan veus un perico pel mon, sembla que en siguis amic de tota la vida, perquè ens saludem com si ens coneguéssim. Dignes-me, doncs, què és ser català? No és pas sempre guanyar títols i ser per alguns el millor del mon. Ser català és ser diferent de la majoria, és ser de la terra, amb un equilibri entre els orígens profunds i la novetat estrangera. És conèixer la nostra historia i la nostra cultura. És sentir-te com a casa a milions de quilòmetres perquè has trobat algú com tu... I, això, precisament, també és ser de l'Espanyol...

Colores, formas y gustos

Jaime Pérez Sans

¿Qué? ¿Eres del Barça o del Madrid? ¡No! Le respondí. Yo no soy como la mayoría de vosotros, yo soy diferente, yo soy del Espanyol.

¿Blanco o negro, alto o bajo, bueno o malo, guapo o feo? ¿Por qué nos tenemos que limitar a estas cosas cuando tenemos una gran variedad en donde poder escoger de colores, formas y gustos?

Qué triste sería una bolsa de sugus si todos ellos tuvieran el mismo envoltorio, con un mismo color y un mismo sabor. Que la escala de notas musicales solo tuviera un Do y un Re... ¿Os lo imagináis? La música, las canciones... ¿todas iguales?

No sé si pensáis igual que yo, que en la variedad está el gusto, pero os imagináis un mundo sin la variedad de colores, formas y gustos, un mundo en el cual la nieve no fuera blanca y el mar azul (aunque a veces lo veamos verde), un mundo en que los colores y formas se limitaran a blanco o negro, alto o bajo, gordo o delgado, un mundo en el que no pudiéramos alimentar nuestros ojos y nuestras vidas con la variedad y poder escoger entre ese arco iris de colores.

Qué triste sería un árbol de navidad en el cual todos sus adornos, guirnaldas y bolas fueran de un mismo color. De hecho, un cómico hacía distinción entre las ovejas blancas y negras como si no pudiera haber otros colores.

Que todos fuéramos vestidos con las misma ropas y todas de un mismo corte y confección, que todas las frutas fueran o rojas o verdes, las casas todas de una misma altura con todas sus ventanas idénticas.

Los coches de una misma marca y color y que todos los animales de la tierra se llamaran igual.

Que todos los helados fueran de la misma forma, gusto y color, que no existieran rosas, claveles, tulipanes, que todas las plantas y las flores en general fueran iguales.

Que el bosque no tuviera la infinidad de tonos verdes y marrones, que los campos nos dieran todo su fruto de una misma especie, que la cerveza solo fuera rubia o negra y los refrescos todos tuvieran burbujas o no y fueran por orden imperativa de naranja o de limón.

Que solo hubiera una sola religión, que los programas de radio y televisión emitieran todos los mismos programas.

Panes, postres, qué gran variedad hay en el mercado, pero qué aburrido sería no poder escoger entre la gran variedad de esos bocadillos, qué gran variedad tenemos en donde poder elegir y qué triste sería que solo fueran de un mismo embutido. Y si en algo somos pioneros son en esas tortillas caseras, las hay de mil ingredientes. ¿Por qué solo tienen que ser de patatas?

Que todos fuéramos con los mismos zapatos y un mismo número.

No todos tenemos el mismo color de piel, ni el mismo color de ojos, ni la misma estatura.

Hay cosas que no podemos elegir, pero otras sí. En la variedad está el gusto, dicen, y por eso yo no soy de esos que se apuntan a un equipo de esos que de una manera u otra siempre ganan algo. La mayoría son como corderos siguiendo a un mismo pastor. Yo soy de un equipo de cual no estoy obligado a ser por una imposición de esta sociedad y, como yo, muchos que sienten otros colores, que no se dejan influenciar por esta sociedad en la cual si no eres del Barça o del Madrid eres una cosa rara

Soy de un equipo que no es ni blanco ni negro, soy del Espanyol y mis colores son el blanco y el azul, como el mar y el cielo.

Y estoy muy orgulloso de pertenecer a esta Maravillosa Minoría

El diario de Sara Córdor

Carles Simón Molina

Què és el que fa que un escriptor doni amb un interessant argument?... Com sorgeixen les idees? ... En quin moment un guionista crea una nova línia literària d'èxit?...

Curiosament, el guionista i director cinematogràfic James Cameron es trobava en un Hotel de Roma per al rodatge d'un espot comercial i una nit va patir febres i marejos. Cameron compta que aquella mateixa nit es va aixecar del llit incapaç de dormir i va dibuixar una cosa que alguns anys més tard va resultar ser un dels ICONES més importants del cinema de ficció: Un TERMINATOR amb aparença humana.

Aquella febre i aquell dibuix van canviar diametralment la narrativa i la història literària del cinema fantàstic. TERMINATOR en definitiva, va obrir la porta a un convuls món tecnològicament evolucionat en la qual persisteixen els bons i els dolents de sempre.

I aquest relat s'acull modestament a tot això.

***

Mi nombre es Sara, Sara Córdor y tengo 34 años. Tengo un hijo de 7 de nombre Biel producto de mi matrimonio con un impresentable “niño bien” llamado Ernesto. Soy periodista (lo puedo acreditar) y estoy sin trabajo desde hace unas horas. Vivo dos vidas paralelas y no tengo muchos amigos porque tengo fama de rebelde e insociable, aunque personalmente creo que no es así. Ah, y colaboro con CRUZ ROJA, con el Grupo Okupa “NINGU SENSE UN SOSTRE”, y le pese a quien le pese... soy del ESPANYOL...

Eso exactamente es lo que escribí aquella desagradable

noche en mí DIARIO.

Debo reconocer que me encontraba completamente desolada. El cinismo del Director del periódico no dejaba de golpear mi cerebro (con dos vidas paralelas) y los tres Gin-tonics de más del Bar Polaroid no mejoraron la situación.

Solo en las Navidades del año anterior me había sentido peor. Aquel año fue muy duro. Mi padre murió en Noche Buena por el accidente con el taxi, y en San Esteban descubrí que el farsante de Ernesto me engañaba con una futbolista del femenino del Barça (también casada) cuyo nombre voy a omitir por pura dignidad.

Pero lo que vino luego no mejoro la situación. En marzo mamá sufrió un ictus y yace inmovilizada y con constantes pérdidas de conciencia en el domicilio de mi tío Pablo. Voy a verla cada viernes y os puedo asegurar que lo paso muy mal. En mayo Ernesto ganó el pleito y la custodia de Biel. Los argumentos de los abogados del Gabinete Legal del padre de Ernesto fueron vergonzosamente irrefutables para la jueza;... “madre con un empleo inestable, bebedora de Gin Tonics, tatuada (juro que fue uno de los argumentos) y Okupa”. En resumen, puedo ver a mi hijo solo cada quince días.

Luego, llegó lo de mi injusto despido.

Y por eso la semana pasada decidí abandonar lo de las vidas paralelas, cambiar el rumbo de mi vida, y luchar para recuperar a Biel.

Con esa convicción salí aquella mañana de casa, no sin antes anotar de nuevo algo en mi DIARIO...

*****

* EL DIARIO DE SARA - 1 de octubre 2015. Jueves.

• CUATRO días sin Gin Tonics. Esto marcha. Primero es Biel.

• Ayer le dije a los del Grupo Okupa que son geniales, pero que no contaran conmigo. Primero es Biel.

• Acabo de llamar a María de Cruz Roja. Le he dicho que les adoro, pero ídem. Primero es Biel.

• Ayer los del AVUI me llamaron para pedir mi curricu-

lum. Lo acabo de enviar por mail. Ignoro como se enteraron de lo de mi despido.

- Me encantaría que los de LA GRADA también lo hicieran, soy una enamorada de este semanario.
- Necesito un “klik” en mi vida. Urgentemente.
- Me llamó mi tío Pablo. Mi segundo padre. Me dio ánimos.
- Te quiero mamá. Tu hija ha vuelto. Lo digo en serio.

*****

Barcelona no parecía la misma y quise creer que la que no era la misma era yo.

Una fuerza interior me conducía calle Balmes abajo. Aparqué mi motocicleta junto a la boca de metro y me senté en la terraza del histórico Zurich. Siempre voy al Zurich cuando trato de darle un klik a algo. Mi mente me imploraba una copa y decidí driblar su persistente deseo con un café con leche muy caliente.

Y le vi...

... Era un hombre alto y fornido aparcando su poderosa Harley junto a mi modesta vespino. Casco en mano cruzó parsimoniosamente el semáforo en rojo y se acercó directamente hacia mí.

Con la misma parsimonia, depositó el casco sobre la mesa y confieso que su voz me impresionó... Temí lo peor.

- ¿Es usted Sara Cándor?... (un tenue pero molesto escalofrío recorrió mi sorprendida espalda).

- ¿Quién es usted?... (me oí decir con voz indecisa).

- No tema, estoy aquí para ayudarla. Y negativo, no soy policía.

- No se lo había preguntado... (respondí tratando de fingir un cierto aire de firmeza).

- ¿Le envían los del periódico?

- Negativo. No me envían de su periódico...

Observé un cierto revuelo en una pareja de la mesa de al lado, y la señora, muy decidida, se dirigió a él en inglés pidiéndole un autógrafo. Negó amablemente lo del autógrafo, se puso unas gafas oscuras de los 80 y les dio la espalda con

absoluta naturalidad.

- Debo hacer un par de ineludibles gestiones. ¿Podemos vernos mañana a esta misma hora en un lugar más discreto?...

*****

* EL DIARIO DE SARA - 2 de octubre 2015. Viernes.

• CINCO días sin Gin Tonics. Esto marcha. Primero es Biel.

• Los del Grupo Okupa me han enviado un whatsapp precioso. Buena gente.

• Los del AVUI ya tienen mi curriculum. Estoy ilusionada.

• Ayer tuve algo parecido a un “klik”. No sé....

• Se parece un montón al actor de TERMINATOR. Pero parece más alto y más joven.

• Hemos quedado en los Jardines del antiguo SARRIÁ. Lo propuso él. A las cinco menos cinco de la tarde, en punto. Este tío es un misterio. Pero me trae buen rollo.

• Tengo que llevar la moto al taller. Me dejó tirada en la Plaza Molina.

• Me ha llamado mi tío Pablo. Me ha preguntado si necesito dinero. Es un ángel.

• Hoy te veré mama. He conocido un hombre misterioso. Te quiero.

• Te adoro Biel. Lo digo en serio.

.....

Llegué en Taxi (por lo de la moto).

No había pisado un taxi desde el accidente de papá, y no había vuelto a SARRIÁ desde el día del derribo. Llegué a las cuatro y media, en punto. Quería disfrutar del lugar de la cita. Me senté en un banco del “ex Gol Norte”. Fue sobrecogedor. Cerré los ojos y por un momento me pareció oír el clamor de la gente en un domingo de Partido. Olía a Fútbol. SARRIÁ olía a FÚTBOL y a Pueblo.

Recordé a mis padres a mi lado repartiéndose un bocata de atún mientras yo miraba en dirección a la zona de la Tribuna, y juro, que me pareció ver a mi tío Pablo saludándonos

brazo en alto con sus prismáticos tapando su risueña cara. Mi tío Pablo siempre ha sido mi Ángel de la guarda.

Me emocioné. Y me emocioné todavía más al ver a dos niños jugando con un balón a pocos metros de mí.

Me tapé la boca para que no oyeran mi incontrolable llanto.

Faltaba un minuto para las cinco menos cinco, en punto.

Y apareció, en punto. Llevaba puesta una holgada gabardina de color blanco y seguía escondiéndose tras las gafas oscuras de los 80. Me hizo un gesto para que no me levantara y se sentó a mi derecha en completo silencio.

Observaba atentamente todo el entorno de nuestro banco sin decir palabra. No osé mirarle e hice exactamente lo mismo. Fueron unos minutos de recogimiento a dúo que no olvidaré en mi vida.

- Vamos allá... (Lo dijo mirándome directamente a los ojos).

- ¿Conoces el nombre de este árbol, Sara?... (señalaba el árbol con su índice).

- NO. ... (no tenía ni la menor idea).

- Es un *Populus alba pyramidalis* o bolleana, más conocido como chopo. Desde ese mismo lugar marcó Losada el 2-0 contra el Brujas en el minuto 61. Era el 20 de abril de 1988 en la heroica UEFA. ¿Y ese de allí?...

- Lo ignoro.

- Es un *Quercus Ilex*. Una bella encina. Justo desde donde se encuentra marcó Raúl Tamudo su primer gol en Sarriá. Frente al Oviedo. Temporada 1996/1997.

- ¿Eres periodista deportivo acaso?

- Negativo.

- ¿Qué tratas de demostrarme? ¿Quién eres en realidad? ... (esbozó una tenue sonrisa al contestar)...

- No es importante lo que preguntas. Lo relevante es que te conozco muy bien. Y al ESPANYOL, también.

- ¿Y cómo sabes todas esas cosas?...

- Eso tampoco es relevante, Sara. Si tienes confianza en

mí lo sabrás todo, pero a su debido tiempo... Ahora debo partir, tengo gestiones importantes. ¿Dónde desayunarás mañana?...

*****

* EL DIARIO DE SARA - 3 de octubre 2015. Sábado.

- SEIS días sin Gin Tonics. No los encuentro a faltar. Me encanta el café con leche. Primero es Biel.

- Los de Cruz Roja me han enviado un mail tratando de convencerme. Les he respondido que primero es Biel.

- Los del AVUI me han pedido una entrevista para la semana próxima. Sigo sorprendida y muy ilusionada.

- Ya tengo la moto.

- Sigo pensando en LA GRADA.

- Tengo un mensaje de voz en whatsapp del Director del periódico. Dice que ayer recibió la visita en su despacho de un individuo que se parece un montón al actor de TERMINATOR y que le habló de mí. Me pregunta si sé algo sobre ello. Le he respondido que se vaya a la porra y que me deje en paz.

- Ayer tuve el soñado “klik”. Lo sé...

- No me atrevo a decirle que se parece un montón a TERMINATOR.

- Hemos quedado para vernos en casa dentro de una hora. Lo propuse yo. Me inspira seguridad. Necesitaba conocer a alguien que me inspirara confianza y seguridad.

- Ayer tarde visité a mamá. Le conté todo sobre ese hombre. Me preguntó quién era yo. Pero estoy contenta, se lo he contado.

- Mi tío Pablo me dio un sobre con 300 euros. Adoro a ese hombre.

- Te adoro Biel. Eres muy guapa mamá. Lo digo muy en serio.

*****

Le encantó mi piso, y mi tortilla de patatas. Le dije que se parecía un montón a TERMINATOR. Se puso muy serio y me dijo que dejara la cafetera y me sentara.

- ¿Tienes confianza en mí? ... (puso su mano sobre la mía

al preguntármelo).

- Sí.... (Le di el sí convencida de que nunca antes había estado tan segura de algo).

- Escúchame bien Sara Cóndor. Soy un INICIATOR, provengo del año 2103. Llegué hace algo más de un año desnudo y con una caja blindada X168 atada a mi cintura. Fui programado para cumplir varios objetivos que no te puedo contar.... (me quedé pálida y sin poder articular palabra. Pensé en tomarme un Gin Tonic muy seriamente, pero primero es Biel. Estuvimos en silencio más de una hora. Y recuperé el habla).

- ¿Eres una simple máquina?

- Negativo. Soy un Cyborg modelo Cyberdyne 1.0.36. Y soy de carne y hueso como tú.

He estado preparándome 5 años para poder desarrollar mis aptitudes. Puedo hacer exactamente lo mismo que cualquiera de vosotros.

- No me lo puedo creer. Nooo me lo puedo creer. Dime que mientes... (no me lo podía creer).

- No estoy autorizado a mentir. Te dije que debíamos ir poco a poco, y es suficiente por hoy. Te estaré esperando pasado mañana en el Estadio de Cornellá. Ahora tengo que resolver un asunto.

*****

* EL DIARIO DE SARA - 5 de octubre 2015. Lunes.

• OCHO días sin Gin Tonics. Solo bebo café con leche. Un litro diario.

• Tengo otro mensaje de voz del Director del periódico. Dice que si quiero regresar estarán encantados, y que en caso contrario me indemnizarán debidamente por mis años de extraordinaria labor. No entiendo nada.

• La noche pasada recibí un mail del AVUI. Su Director me dice que no es necesaria la entrevista, y me ofrecen trabajar en el DEPORTIU. Le he dicho que vale. Los milagros existen.

• Ayer noche me encontré el piso como una patena y la cena preparada. Mi tío Pablo es un Sol.

- Me he fumado un pitillo furtivo sito en la mesita de noche. Hacía dos años que no fumaba. No he tosido.
- Estoy hecha un lío con lo del “clik”. Un lío.
- No sé qué hacer. Después de mi segundo café con leche decidiré si mañana voy a CORNELLÁ...

*****

La vespino me volvió a dejar tirada. Esta vez en La Diagonal. El taxista era un parlanchín insufrible y no hablaba de otra cosa que del Barça. Nos metimos en tres atascos antes de que me dejara en el Aparcamiento de Autocares junto al ESTADIO.

No llevaba puesta la gabardina y bajó de un Fiat 500 rojo cuatro puertas. Me pareció otro. Peinado a raya, algo de gominina, traje de pana, sin gafas oscuras de los 80, camisa horrible, y una feísima corbata a juego. Y lucía un ramo de flores en mano. Nada que ver con un TERMINATOR.

- Sabía que vendrías. ¿Qué te parece este lugar, Sara Cóndor?

- Muy apropiado.

- Afirmativo. No es el ESTADIO más grande y más caro del mundo, pero si, un ESTADIO bellísimo que recoge un montón de sentimientos acumulados durante más de un siglo de muchos sinsabores.

Hace menos de cuarenta y ocho horas, un modesto Equipo del Norte con tradición pesquera en tierra de mineros marcó aquí mismo el 1-2 en el 90, y la semana próxima miles de aficionados de este CLUB que salieron hacia sus casas nuevamente desilusionados, volverán a ilusionarse de nuevo, simplemente por no apearse de la Categoría dentro de unos pocos meses.

- ¿Qué tratas de decirme TERMINATOR?...

- Negativo. Te dije que era un INICIATOR.

- ¿Y qué diferencia hay entre lo uno y lo otro señor Schwarzenegger?...

- Unos destruyen y exterminan, y el INICIATOR no mata. El INICIATOR facilita la vida de los demás y soluciona pro-

blemas complicados con la máxima efectividad.

- Y sí ese INICIATOR del que hablamos me hubiera podido contar que había venido a hacer aquí ¿Qué me hubiera dicho?...

- De ser así, ese INICIATOR te hubiera contado que era un Cyborg programado para sacar de sus miserias al ESPAÑOL, y que hubiera puesto en contacto a los máximos accionistas del CLUB con una Empresa solvente de un País en expansión dispuesta invertir y revertir.

- Por tanto hubiera puesto en contacto a DANI con Míster CHEN. Y siendo así, y una vez solucionado el tema, el INICIATOR hubiera regresado a su mundo.

- Negativo. El INICIATOR tenía un segundo objetivo. El INICIATOR debía proteger a una mujer y a su hijo. Ese hijo debía crecer en un ambiente adecuado ya que había sido identificado como una pieza muy importante en el futuro del CLUB.

- ¿Y quién es esa mujer?

- TERMINATOR quería eliminar a Sarah Connor y el INICIATOR del que hablamos quería proteger a Sara Cándor y a su hijo Biel.

- Pero todo eso no es cierto.

- Negativo. Todo no. Se me ha hecho tarde Sara. Debo atender un último asunto. El tema no es fácil.

Te propongo que continuemos pasado mañana.... Elige tú el lugar y la hora.

*****

* EL DIARIO DE SARA - 7 de octubre 2015. Miércoles.

• DIEZ días sin Gin Tonics. Empiezo a estar harta del café con leche.

• Sigo fumando. Pero definitivamente con carácter provisional.

• Me han llamado del Diario LA GRADA. Me dan una página semanal y todo su apoyo. Genial. Los milagros existen.

• Hace un rato me ha llamado el padre de mi ex y me ha

dicho que están dispuestos a reconsiderar la sentencia sobre lo de Biel. Ernesto está de acuerdo. Les he dicho que vale. No entiendo ese repentino cambio de actitud.

- Hoy puede ser un día muy especial en mi vida. Sé lo que debo hacer.

- Pase lo que pase, soy otra.

- He decidido dejar de escribir mi DIARIO. Ya no lo necesito.

*****

Vivía en Villaroel esquina Córsega. Un ático de buen ver. Le encantó que le propusiera la cita en su casa a las 8, en punto. Fue una cena sencilla en la que intercambiamos pocas palabras. El postre exquisito y de fondo un CD de Mark Knopfler. Fue él quien rompió el hielo...

- Me llamo David y estoy separado. Mi esposa me engañó con un “niño bien” y ese individuo era tu marido Ernesto. Soy guionista. Tengo un cierto parecido con Schwarzenegger, y soy muy PERICO, aunque estoy seguro que, eso ya lo habías adivinado.

- Y decidiste inventarte una historia para colarte en mi vida.

- No. Yo no inventé la historia. La historia ya estaba ahí, pero necesitábamos una trama. Una trama de buenos y malos, de adulterios, y de venganzas.

- ¿Necesitábamos?... ¿Qué quieres decir con...necesitábamos?

- He dispuesto de un fabuloso Equipo de PERICOS. Mi hermano Jordi es PERICO, Detective Privado y trabaja en CROSS-WORD una Empresa dedicada a prestar servicios de investigación internacional, y en unos días puso la trama sobre mi mesa. Luego se sumó tu tío Pablo...

- ¿Mi... tío... Pablo?

- Jordi se coló en tu piso y encontramos tu diario. En él descubrimos la importancia de tu tío en tu vida y en cuanto le pusimos al corriente no dudó ni un segundo en sumarse a la trama. Te quiere un montón, y fue él quien diseñó la escena

de SARRIÁ. Salió bordada.

- ... ¿Algún PERICO más?...

- Sí. Mis padres. Colaboraron en la escena del Zurich la mañana en que nos conocimos. Fue mi madre la que fingió pedirle un autógrafo a Schwarzenegger. Ah, y también debo hacer una mención especial a un amigo de la Uni que me prestó la Harley, casualmente también PERICO. Dos días nos costó el rodaje de esa escena. Te esperábamos el día antes.

- ¿Y lo de las...venganzas?

- Jordi descubrió dos.

La primera, que tu suegro tiene varias cuentas en Paraísos fiscales y decidió conservar sus cuentas, su prestigio personal y el de su Gabinete Legal del Paseo de Gracia. No nos costó demasiado convencerle de la necesidad de compartir generosamente a su nieto.

Y la segunda, fue todavía más fácil. El Director de tu periódico tiene una apasionada aventura amorosa con un altísimo cargo masculino de un Partido Político de relumbrón en Catalunya. Un bombazo. Le mostramos unas fotos en color de distintas intimidades a dúo, e inmediatamente mostró un espontáneo interés bárbaro en recuperarte para el periódico.

- ¿Lo del AVUI y lo de LA GRADA tienen algo que ver en todo esto?

- No, eso te lo has ganado tú con tu abnegado trabajo en ese periódico de pensamiento único. Solo les hicimos saber que te habían echado y lo fundamental;... por lo que lo habían hecho.

- Pero sigues sin contestar el por qué te colaste en mi vida.

- Me colé en tu vida por tres razones; por venganza y por justicia.

- Creo que te has descontado. Falta una...

- En cuanto vi tu fotografía me enamoré de ti. Y ahora pregunto yo, ¿Estás dispuesta a vivir una apasionante trama junto a un INICIATOR, Sara Córdor?

- ¿Te podré llamar, Arnold?

- AFIRMATIVO...

***

Recorden les tres preguntes que els vaig llançar en el pròleg d'aquesta història? ... Bé.

Doncs em vaig guardar una quarta per l'epíleg. Deliberadament.

Aquí va ...

... Que creuen vostès que va aparèixer abans en el nostre univers;... la fantasia... o l'amor?

20 març 2017.

Epíleg

Els membres del jurat d'aquesta quarta edició del Concurs Literari “El teu relat en blanc-i-blau”, organitzat per la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol, mitjançant aquest escrit volem també deixar constància en l'obra del gran honor que ha sigut per a nosaltres ser els encarregats de llegir i de valorar l'extens ventall de relats que heu arribat a enviar per a participar d'aquest certamen. Ha representat per a nosaltres una enorme satisfacció, alhora que una gran responsabilitat, el fet de ser qui en decidís els guanyadors. I tant que ens ha costat de decidir!

Cal felicitar, doncs, a les desenes de valents periquitos i periquites que s'han animat a agafar un bolígraf (o teclejar, com marquen els temps actuals) i escriure vivències, experiències, contes, poemes i històries, totes sempre amb el RCD Espanyol i l'espanyolisme com a protagonista. Ens heu fet treballar molt, la qualitat dels textos ens ha complicat molt la tasca, però ens ho hem passat d'allò més bé amb els vostres escrits.

Enhorabona a tots!

Per acabar, no volem deixar passar l'oportunitat que ens brida aquest llibre per a dedicar unes paraules a la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol, organitzadora d'aquesta iniciativa; un incansable organisme que treballa sempre pel bé de l'espanyolisme i que amb la segona edició d'aquest certamen comença a deixar petjada i a establir una rutina anual per tal d'escriure una nova pàgina de les lletres blanc-i-blaves.

Edu de Batlle
Xavier Salvatella
Daniel Bosch
Daniel Pérez

Índex d'autors

ACOSTA, CARLOS	43
CAJARAVILLE GARCÍA, MARTA	49
CALAF VIVANCOS, JOAN	52
CALVET TEIXIDÓ, PERE.....	64
CASAS JANSÀ, RICARD.....	66
FERNÁNDEZ CALDERÓN, ÁNGEL	31
FLOTATS CALAFELL, ALBERT.....	71
LLAMBRICH JARDÍ, FRANCESC.....	76
LÓPEZ DE FRANCO, XAVIER.....	82
MARCELO GIRÁLDEZ, JOSÉ MANUEL	86
MIEDES GUERRA, JOSEP MARIA.....	89
MONTOLIO RIBAS, JOSÉ MARÍA	98
PARRA GARCÍA, LUCÍA	32
PARRA GARCÍA, MARTÍN	21
PARRA LÓPEZ-VAILO, MIGUEL	106
PÉREZ MASSÓ, JAUME.....	93
PÉREZ SANS, JAIME	114
PINEDA SEGURA, JORDI.....	27
SIMÓN MOLINA, CARLES.....	116
DE TERA PUJOL, CARLA	35
DE TERA PUJOL, GENÍS.....	23
DE TERA PUJOL, LAIA.....	37
VALLE OLIVÉ, ISAURA.....	41